

Phạm Bá Nhơn

KHUNG TRỜI MÂY TRẮNG

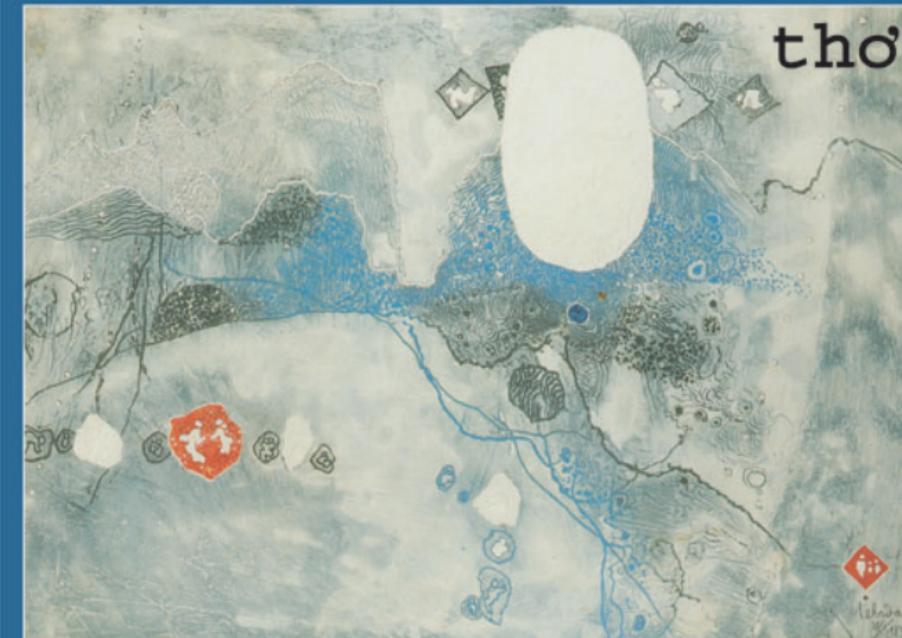
mây trắng xoay kêu vần mây bay
Quê thơ tài ô lại nói này
đất quê vương ván tưng hối thơ
Con sói chán trời không bao thay.

Giá: 50.000đ

Phạm Bá Nhơn · KHUNG TRỜI MÂY TRẮNG - thơ · vh

Phạm Bá Nhơn

Khung trời mây trắng

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Phạm Bá Nhơn

Phạm Bá Nhơn

Khung trời
mây trăng
thơ

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Phạm Bá Nhơn

MỤC LỤC

Lời tựa	7-8
Thương Quê	9-10
Thương Quê –(phổ nhạc)	11
Con Đường Xưa	12-13
Mùa Thu Qua	14
Nỗi Nhớ	15
Lên Ngàn	16
Khung trời mây trăng	17-18
Cạn Chén Đêm Trăng	19
Đêm Và Thơ	20
Bước Chân Lữ Khách	21
Đón Người Về	22
Đón Người Về-(phổ nhạc)	23
Thuyền Mơ	24
Không Quên	25
Suy Tư	26
Góc Quán Cũ	27
Hoài Mong	28
Hoàng Hôn	29
Tôi Muốn	30-33
Giáng Sinh ở Busan	34-35
Giọt Sương	36
Như Chiếc Lá Vàng	37-38

Về Thăm Dòng Thạch Hãn	39-40
Giấc Mộng Đời	41-42
Qua Đời Anh	43-44
Nhớ Quê	45-47
Thuở Ban Đầu	48
Ngày Em Lấy Chồng	49-50
Gợi Nhớ	51
Góa Phụ	52
Viếng Mộ	53
Tiếng Đàm	54
Tiễn Biệt	55
Tình Như Giọt Sương	56
Tiếng Lòng	57
Một Mùa Xuân Sang	58-59
Tình Thơ	60
Uống Rượu Một Mình	61-62
Giữa Trái Tim	63
Nhớ Bạn	64-65
Kết Tình	66
Mơ	67
Qua Đỉnh Hải Vân	68
Ngày Lên Xe Hoa	69
Cảm Nhận Tình Yêu	70
Hóa Kiếp	71
Giấc Mơ Kỷ Niệm	72-74
Hợp Và Tan	75-76

Đêm ở Ngãi Giao	77-78
Nhớ về Hải Lăng	79-82
Dòng Đời	83-84
Tiếng Lòng	85
Mẹ	86-88
Đêm Thị Trấn	89
Mưa Khuya	90
Phút Muộn Màng	91
Trước Biển	92-93
Trước Biển (phổ nhạc)	94
Gởi Nắng	95
Đánh Mất	96
Xa Nhớ Nước Non	97
Bên Cửa Sổ	98
Ly Rượu Tiễn Đưa	99
Nỗi Niềm Giữa Phố	100-101
Gọi Mùa	102
Gọi Mùa-(phổ nhạc)	103
Bên Bờ	105-106
Hương Nồng	107
Miên Man	108-109
Đợi Chờ	110-111
Bữa Cơm Chiều	112-113
Dòng Sông Cũ	114-115
Đêm Ru	116
Chiều Buông	117

Bướm Tình	118
Chiếc Lá Bên Đường	119
Hồi Em	120
Nghĩa Tình Trăng Mây	121
Dấu Chân	122-123
Áng Mây Trời	124-125
Trăn Trở	126
Hồi Tưởng	127
Cảm Nhận	128
Con Đường Mới Mở	129-130
Hết Rồi Duyên Nợ	131
Giọt Nước Chung Tình	132
Lỡ Làng	133
Tình Trần	134-135
Cha	136-137
Giấc Ngủ Cho Em	138
Hương Tình Xưa	139-140
Xuôi Dòng	141
Chờ Xe Qua Ngõ	142
Thành Phố Biển	143-144
Tình Cuối	145-146
Ngày Về Sau Mùa Khói Lửa	147-148
Thầy	149-150
Hành Trình Đã Chọn	151-153
Trường Ca: Ngày Mai Trả Lại	154-162
Cảm Nhận (Võ Văn Hoa)	163-170

Tựa

NỢ NÀY SAO TRẢ CHO NGƯỜI . . .

Tôi hỏi Phạm Bá Nhơn “ Anh đã là người thành đạt trong công việc, vậy anh làm thơ để làm gì? ”, Phạm Bá Nhơn trầm tư nói “tôi có một quê nhà, tôi nợ một quê nhà! ”. Vì câu trả lời ấy mà tôi viết những lời này, hơn thế nữa. Tôi làm tặng anh cái phụ bản tập “Khung trời mây trắng”...

Tôi không bàn sâu về thơ, điều ấy để bạn bè, người đọc sẽ cảm nhận. Tôi bàn về cái quê nhà của mỗi người trong ấy có Phạm Bá Nhơn. Có người dù ở chân trời góc bể vẫn cứ mang theo quê nhà xa lắc và thường là nghèo khó của mình để viết, làm nhạc, vẽ tranh hay như Phạm Bá Nhơn đã làm thơ! Tôi trân trọng thứ tình cảm thiêng liêng sâu thẳm ấy của bất cứ ai bởi lẽ tôi vốn là người không có

một quê nhà để thương nhớ. Hay cái quê nhà ấy chính là mẹ của tôi? Thì nay cũng đã không còn.

Ngày xưa, mẹ tôi hay nhìn về phía chân trời mây trăng, im lặng thở dài. Chỗ ấy, chắc là quê nhà của mẹ. Phạm Bá Nhơn cũng đã nhìn về phía “mây trăng ùn lên” ấy để làm thơ. Ai cũng có quyền làm thơ, cái quyền ấy không cứ phải là của một người đã có tên tuổi, bởi lẽ trước khi tên tuổi nhà thơ! Anh là ai? Hắn cũng chỉ là một hạt cát vô danh thôi mà.

Vậy “Khung trời mây trăng” là của Phạm Bá Nhơn, của những ai đọc nó. Đọc có thể chia sẻ, có thể không, chẳng sao! Dẫu gì anh cũng đang trả món nợ với quê nhà. Hình như là Quảng Trị.

Sài gòn – Tiết đông 2006
ĐỖ TRUNG QUÂN

Khung Trời Mây Trắng

Phạm Bá Nhơn.Phạm Bá Nhơn.Phạm Bá Nhơn.Phạm Bá Nhơn.Phạm Bá Nhơn.Phạm Bá Nhơn.

Phạm Bá Nhơn.Phạm Bá Nhơn.Phạm Bá Nhơn.Phạm Bá Nhơn.Phạm Bá Nhơn.

Tranh của ĐỖ TRUNG QUÂN

THƯƠNG QUÊ

Thương lăm quê nhà ở miền Trung
DẤU xưa trên cát trắng chập chùng
Ngày chan lửa hạ hành nồng gió
Mưa xám tàn đông quá lạnh lùng

Lũy tre xanh ngát trời xanh biếc
Rộn rã trong chiều sáo diều lên
Nước sông lờ lững trôi biển biệt
Ai hát trong hoàng hôn mông mênh

Thổi rát hồn ta ngọn gió Lào
Tình quê trong nỗi nhớ xôn xao
Tháng mười trời nỡ hành cơn lụt
Khoai săn giêng hai môt thuở nào

Thơ ấu những lần ta đứng trông
Mẹ về lúc chợ mới vừa đông
Mùi hương bánh cốm bay qua gió
Ngào ngạt hương quê sợi khói đồng.

Ta lớn lên trong mùa chiến chinh
Đạn cày bom xối thuở điêu linh
Thương người ngã xuống trên quê mẹ
Để có ngày vui giữa thái bình.

Thương quê

Nhạc: VŨ HOÀNG
Tho: PHẠM BÁ NHƠN

Vừa phải-Trữ tình

Thương lăm quê mẹ ở miền Trung.
...quê. Dấu xưa trên cát trắng chập chùng.
Lũy tre xanh ngát biếc trời xanh.

Ngày chan nắng Hạ hanh nồng gió.
Dòng sông lơ đãng trôi biển... Mây xám tàn Đông quá lạnh lung.

(Rộn rã sáo diều chiều tình...) ...biệt. Ai hát trong hoàng hôn mênh mông.

Khung Trời Mây Trắng

Tình quê trong nỗi nhớ xôn xao. Thời rát hồn tôi ngọn gió

Lào. Tháng Mười trời nỗi hành con lụt. Khoai sắn Giêng hai mệt thuở

nào. Dưới bóng tre lòng tôi đúng trông. Mẹ về lúc chờ môi vừa

đông. Mùi hương bánh cốm bay qua gió. ngọt ngào hương quê sợi khói

đông. (Tình...) ...đông.

CON ĐƯỜNG XƯA

Ta về lại con đường xưa lên núi
Đọng bên lề những hoang phế rong rêu
Từng chòm lá úa tàn theo tuổi tác
Gió buồn hiu hái rụng lá trên cây.

Lối mòn cũ vẫn còn đầy dấu tích
Những cơn mưa nước chảy xói mương sâu
Từng phiến đá mòn trơ màu xám bạc
Gợi lòng buồn theo năm tháng bể dâu

Cành cây khô bên đường con quạ đậu
Buổi sớm mai trâu ọ tiếng theo bầy
Nếp nhà tranh dưới làng nghi ngút khói
Mặt trời lên sương trắng cuốn theo mây

Cá dưới khe quậy mình nghe động đậy
Gió Lào về rất mặt má đỏ hây
Dãy Trường Sơn nửa phần khô cháy rụi
Trắng lồng đồi cỏ héo dưới lùm cây

Chiều buông xuống dưới chân bờ lau sậy
Cánh chim về thả bóng giữa trời xanh
Con đường cũ khơi lòng ta thức dậy
Nghe cuộc đời như một thoáng qua nhanh.

MÙA THU QUA

Em còn nhớ những chiều thu lá rụng
Ngày chưa nguôi một chút nắng tàn phai
Trong ký ức nụ hôn đầu quá vụng
Vẫn mang theo suốt những tháng năm dài

Ta lặng đứng bên này cầu ô thước
Nhìn mưa ngâu trăng xóa nhuộm đôi bờ
Cuối tháng bảy bỗng dừng trời rét mướt
Mênh mông buồn gieo xuống những vần thơ

Dòng sông cũ chảy hoài trong trí nhớ
Cánh chim xưa vẫn lối hẹn không về
Ta ngóng đợi kiếp này thôi trót lỡ
Sợ mất tình vì đã quá si mê

Mây mùa cũ bay ngang trời kỷ niệm
Nắng thu xưa thoi thóp giữa chiều nay
Ta khẽ hát trong hoàng hôn tím lịm
Vẫn cố nuôi hy vọng đến mai này.

NỖI NHỚ

Bên thềm trời đổ cơn mưa
Nghe từng nỗi nhớ đong đưa giữa đời
Hình như trong chốn xa vời
Giọt mưa ướt đẫm một thời dở dang
Ngày qua còn mãi nồng nàn
Buồn vui xưa vẫn ngập tràn trái tim
Đêm mưa dãy phố im lìm
Lòng ta rảo bước đi tìm bóng ai
Thương thầm giọt nước tàn phai
Để hồn thấm lạnh đêm dài trong mưa.

LÊN NGÀN

Theo cha tìm lối lên ngàn
Dãi dầu một kiếp đốt than giữa rừng
Mai về xuôi bước ngập ngừng
Đồng tiền kẻ chợ đã từng gian nan
Xót xa nhớ sợi khói tàn
Bên chiềú núi biếc sâu lan mây trời
Mồ hôi từng giọt rơi bời
Miếng cơm mặn nước mắt rơi trong lòng
Từ khi đói hết long đong
Vẫn không quên thuở lưng còng đốt than
Càng thêm nhớ lúc cơ hàn
Một thời gồng gánh lên ngàn với cha.

KHUNG TRỜI MÂY TRẮNG

Mây trắng ngày xưa vẫn mãi bay
Tuổi thơ tôi ở lại nơi này
Hồn quê vương vấn từng hơi thở
Còn đó chân trời không đổi thay

Dạo ấy lòng tôi bao ước mơ
Những chiều xóm nhỏ đẹp như thơ
Mây đùn mây núi thần tiên lấp
Mây cuộn thành sông trôi lững lờ

Sợi khói lam buồm vương mái tranh
Con chim lẻ bạn khóc trên cành
Lòng tôi như cánh diều căng gió
Mơ bến bờ xa những thị thành

Gởi lại bờ tre bao kỷ niệm
Tôi mang tình quê đi rất xa
Có những chiều xuân nhìn én liệtng
Đất khách men say nỗi nhớ nhà

Tôi đã đi khắp bốn phương trời
Lòng càng thương lẩm đất quê ơi!
Vẫn còn thơm nắng trong vườn củ
Cố giữ đơn sơ của một thời

Chiều nay lá rụng đầy sân vắng
Rượu uống một mình chẳng thấy say
Thoáng hiện chân trời làn mây trắng
Mây của ngày xưa, mây vẫn bay.

CẠN CHÉN ĐÊM TRĂNG

Cạn chén một mình ta với trăng
Cuối trời buồn lăm ánh sao băng
Sương khuya ướt đẫm thềm rêu mục
Người về phương đó có nhớ chăng?

Ta gởi hôn theo bóng nguyệt tà
Làm sao níu lại tháng ngày qua
Chút hương thơ dại năm xưa ấy
Đã hết rồi em tuổi ngọc ngà

Ta thả hôn bay lên trời xanh
Tìm trong hư ảo chút mong manh
Xôn xao nỗi nhớ từ vô tận
Lặng lẽ vường khuya lá rụng cành.

ĐÊM VÀ THƠ

Chong đèn thức suốt đêm dài
Nhớ người ngồi viết một vài câu thơ
Đất trời như thuở hoang sơ
Trên cành sương đọng đợi chờ ngày sang
Hồn tôi rảo bước lang thang
Khuya nay em đến dịu dàng trong mơ
Nỗi lòng nghe trăng như tờ
Đêm thâu tôi viết vẫn thơ chung tình.

BUỚC CHÂN LỮ KHÁCH

Lữ khách về đâu giữa chiềng nay?
Đường xa có mỏi cánh chim bay?
Nắng vàng rủ nhạt trên đường phố
Đã sắp hoàng hôn buổi cuối ngày

Sóng vỗ mịt mùng giữa ngàn khơi
Lữ khách say mê ngắm biển trời
Gió lên chiềng xuống thương cánh nhạn
Một cõi thiên thu giữa cuộc đời.

Mãi mãi ngàn năm mây vẫn bay
Phiêu du cho hết những tháng ngày
Bước chân lữ khách trong cõi quạnh
Sao mãi vẫn vương một chốn này?

Mỗi bước lần theo giữa đất trời
Vui buồn lữ khách vẫn chưa với
Tìm đâu nơi cõi xa xăm ấy?
Tươi thắm làn môi hé nụ cười.

Tác phẩm: **HÀNH TRANG** - Tác giả: họa sĩ **TRỊNH THANH TÙNG**

ĐÓN NGƯỜI VỀ

Em có vêt khong nang sap ta
Chiều hom nhuom tim giua hon ta
Hắt hiu ngon gio mua thu truoc
Lướt nhẹ qua them them xót xa

Thời gian hờ hững như sương khói
Nhà vắng nên lòng buồn vẩn vơ
Ngày vui nhở lại tim đau nhói
Nửa muôn tìm quên, nửa muôn chờ

Ta biết rồi đây em sẽ về
Dẫu đời cách trở mấy sơn khê
Bởi khi tóc bạc tình thôi bạc
Còn giữa tim nhau những hẹn thề

Như nước giữa dòng trôi cuốn cuộn
Cũng sẽ về xuôi một bến sông
Ta lại có nhau dù rất muộn
Vẫn ước trao nhau một đóa hồng.

Đón em về

Nhạc: VŨ HOÀNG
Tho: PHẠM BÁ NHƠN

SLOWROCK

Em có về không nắng sắp tà.
Chiều hôm nhuộm tím giữa hồn
Hờ hững thời gian khói sương mờ.
Chiều nghe trống vắng bỗng vẫn

ta.
yo.

Hắt hiu ngọn gió mùa thu trước.
Trái tim thốn thức ngày vui ...
Lướt nhẹ qua

thêm thêm xót xa.
(Hờ hững thời...) nhở.
Nửa muối tìm

Khung Trời Mây Trắng

quen nua muon chò. Ta biết rồi dây em se
 Nhu sóng dòng sông trôi cuồn

 vê. Dẫu đời cách mấy khê.
 cuộn Xuôi vê trên một bến sơn trôi.

 Bởi khi tóc bạc tình thời bạc. Còn giữa tim
 Về bên nhau nghe tình đổi lảng đọng...

 nhau những hẹn thề. (Nhu...) ... Vẫn ước trao nhau một đoá hồng

THUYỀN MƠ

Ta chở trên thuyền bao ước mơ
Vẫn còn dang dở những vần thơ
Thuyền lênh đênh mãi trên dòng nước
Biết sẽ về đâu những bến bờ.

Ta vẫn một mình trong hoang vắng
Trời đất vô tình vẫn nắng mưa
Thuyền đi theo mãi cùng năm tháng
Em vẫn chưa về giữa bến mơ.

Ta mãi lênh đênh giữa cuộc đời
Nay xuân mai hạ khắp muôn nơi
Vẫn còn thấy bóng con thuyền cũ
Thấp thoáng theo ta suốt một thời.

KHÔNG QUÊN

Ta ngồi ngắm cuối chân trời mây trắng
Vật nồng loang tím thăm một chiều xưa
Chiếc lá rụng bên thềm rêu vắng lặng
Về không em? Sắp đến phút giao mùa

Lòng chẳng ngại con đường xa muôn dặm
Chỉ e tình như ngọn lửa tàn tro
Nhìn kỷ niệm dưới vực sâu thăm thẳm
Càng thêm đau vì đã lỡ hẹn hò

Ta mãi nhớ từng ngón tay mềm mại
Vẫn không quên rạng rỡ đóa môi cười
Đêm trở giấc ta âm thầm tìm lại
Những mùa xuân một thuở tuổi đôi mươi.

SUY TƯ[’]

Thuyền về cập bến trăng mơ
Sông trôi chiều nhuộm mờ mờ bóng ai
Nhớ em sơ lăm đêm dài
Đèn hiu hắt ngọn hiên ngoài lá rơi.

GÓC QUÁN CŨ

Người sắp đi, chẳng cần chi phải vội
Lần cuối cùng có giãn biệt nhau không?
Chẳng trách móc ta tự mình xưng tội
Vẫn cầu xin đôi má mãi thêm hồng

Trong quán cũ ngày xưa tình đẹp lắm
Nụ hôn đầu sao vẫn mãi ngất ngây
Không son phấn mà môi người vẫn thắm
Vẫn làm ta ngây dại đến mai nầy.

Ta lặng lẽ một mình bên góc quán
Bóng hình em như trước lúc ra đi
Đã xa khuất theo nỗi niềm năm tháng
Lòng chưa nguôi dẫu biết chẳng còn gì.

Người về đâu, giữa muôn trùng thiên lý
Quán năm xưa tha thiết đợi khách về
Phút hạnh ngộ chỉ còn trong mộng mị
Chợt thương đời sao quá đỗi lê thê.

HOÀI MONG

Ta mời người suốt đêm nay
Rượu ngon đầy bóng trăng ngoài hiên sương
Với người còn cả nỗi buồn
Với ta còn cả linh hồn rưng rưng

Ta mời người cuối đêm thu
Lá muôn lá đổ sương mù mù xưa
Với người rượu uống sao vừa
Với ta còn với trăm mùa hoài mong.

HOÀNG HÔN

Sương mù phủ trăng núi non
Hoàng hôn thả bóng che con đường làng
Đất trời một cõi thênh thang
Lúa thơm theo gió nhẹ nhàng bay qua
Mịt mù hơi đá lan ra
Nghe trong tĩnh lặng nét còn hoang sơ
Non cao gối bóng trăng mờ
Lặng soi dòng nước đôi bờ trong xanh
Mập mờ những nếp nhà tranh
Con đường trải đất lượn quanh bên đồi
Lạc về giữa xứ xa xôi
Nhìn hoàng hôn xuống lòng tôi mơ màng
Thả hồn nơi chốn thôn trang
Say xưa ngắm nét trăng vàng quê em
Đất người sao ngỡ như quen
Không quên buổi mới lên đèn năm xưa.

TÔI MUỐN

Tôi muốn đi qua những con đường
Ngập tràn trong nắng mới yêu thương
Có hơi sương đọng trên cành lá
Có tiếng cười vang nhịp trống trường

Tôi muốn băng qua những dòng sông
Gió lên thoang thoảng chút hương đồng
Lúa vàng thơm ngát mùi đất mới
Vọng tiếng vi vu khúc sáo lòng

Tôi muốn vòng quanh những lũy tre
Đong đưa nhịp võng giữa trưa hè
Lắng nghe tha thiết lời ru mẹ
Ngọt giọng ca dao mấy điệu vè.

Tôi muốn bạn bè vẫn gặp nhau
Để cùng san sẻ những thương đau
Ngồi ôn mầu chuyện đồi lưu lạc
Tình nghĩa vuông tròn thuở trước sau

Tôi muốn tặng người đóa hoa tươi
Đượm tình như thuở chớm đôi mươi
Đoa hoa tỏa ngát thơm mười hương
Để mãi cho nhau thắm nụ cười

Tôi muốn trở về thăm xóm quê
Ngắm bầy trâu gặm cỏ trên đê
Cánh diều căng gió chiều xanh biếc
Võ cánh đàn chim tối kéo về.

Tôi muốn hồn thơ vọng quê hương
Một đời nắng lửa với mưa sương
Công cha chồng chất cao hơn núi
Xuống ruộng lên rừng nghĩ quá thương

Tôi muốn chiều nay có mẹ về
Để lòng khơi dậy những say mê
Mẹ là tất cả, là biển rộng
Nuôi lớn đàn con giữa bốn bê

Tôi muốn tìm về ánh lửa rơm
Củ khoai nướng chín hãy còn thơm
Đàn bầy ai oán đêm trăng xuống
Sâu lắng hồn quê vọng tiếng buồn

Tôi muốn từng đêm giấc ngủ đầy
Để lòng ấp ủ chút ngất ngây
Mang theo tất cả vào cơn mộng
Quên bớt gian truân giữa chốn này

Tôi muốn một mai lỡ chẳng về
Xin quỳ tạ lỗi mối tình quê
Mái đầu lúc ngả màu hoang phế
Vẫn mãi không quên buổi hẹn thề.

GIÁNG SINH Ở BUSAN

Đêm rất Thánh từng hồi chuông rộn rã
Một mình ta lạc bước chốn phồn hoa
Lòng quạnh quẽ giữa phố phường xa lạ
Hồi chuông ngân càng gợi nhớ quê nhà

Đường cứu chuộc bắt đầu từ hang đá
Giây phút nhiệm mầu lặng lẽ trôi qua
Ta tìm gặp giữa đêm đông buốt giá
Chút tuyết sương thấm nhẹ áo em ngà

Tình cờ lấm trách chi mình vội vã
Khúc kinh cầu đã thành điệu hoan ca
Nhánh sông nhỏ cũng trôi về biển cả
Ta tìm nhau bằng ánh mắt thật thà

Em quỳ xuống hồn nhiên như cỏ lá
Đôi mắt nhung hiền quá đỗi thiết tha
Đêm lạnh giá em hồng thêm đôi má
Phút nhiệm mầu cứu rỗi cả đời ta.

Busan 2005.

GIỌT SƯƠNG

Tôi chỉ là giọt sương
Đọng hờ trên lá cỏ
Sẽ tan theo ánh dương
Khi bình minh hé mở

Em là cánh hoa tươi
Nở trong vườn hạnh ngộ
Rạng rỡ đón môi cười
Một tình yêu cứu độ

Ôi hạt sương long lanh
Mà sao quá mong manh
Ngại ngùng cơn gió chuồng
Là ước mơ tan tành

Ôi đóa hoa vô tình
Vẫn khoe màu sắc sỡ
Mặc đất trời lặng thính
Giữa đêm tàn sương đỗ.

NHƯ CHIẾC LÁ VÀNG

Ta mỗi mắt nhớ về mùa thu trước
Lá vàng bay trong ký ức miên man
Bên cửa sổ không còn em gương lược
Mái hiên xưa chỉ một khóm hoa tàn

Ta bỗng thấy lòng mình như chiếc lá
Rụng xuống thềm, tê buốt một hoàng hôn
Dòng năm tháng bao người quen kẻ lạ
Đường nhân gian làm tê tái linh hồn

Lá vẫn rụng dù nay xuân mai hạ
Em vẫn xa dù nhiều chuyến xe về
Ta còn đợi vì lòng chưa từ tạ
Vẫn còn nguyên lời thuở đó hẹn thề

Nuối tiếc lăm nhũng ngày xưa vụng dại
Em hồn nhiên ta cũng rất đơn sơ
Như chiếc lá vàng bay không trở lại
Mà thời gian có chờ đợi bao giờ.

VỀ THĂM DÒNG THẠCH HÂN

Đá rướm mồ hôi lòng anh rướm lệ
Tháng giêng qua trên những phố điêu tàn
Dòng sông cũ có hồn người kể lể
Bờ cát bồi thương nhớ bóng đò ngang

Anh vẫn tưởng như mình còn rất trẻ
Buồn vẫn vơ theo những chuyến xe đi
Mà hạnh phúc nhỏ hơn niềm e lệ
Nên yêu em anh dám nói nỗi gì

Em dạo đó má hồng thơm trái chín
Guốc gỗ tan trường rộn rã lòng anh
Thành phố nhỏ mình không nỡ hò hẹn
Những chiều vàng mai rão bước đi quanh

Và dòng sông chảy hoài trong trí nhớ
Sông trong mắt em, em soi bóng sông
Tóc từng sợi tơ vương trời Ái Tử
Chùa bên kia chuông vướng ráng mây hồng

Anh bỏ dòng sông làm đời viễn xứ
Dù chẳng bao giờ nghĩ đến chia ly
Anh để lại đầy buồn trong mắt nhỏ
Ngày tha phương tình cũng chẳng ra gì

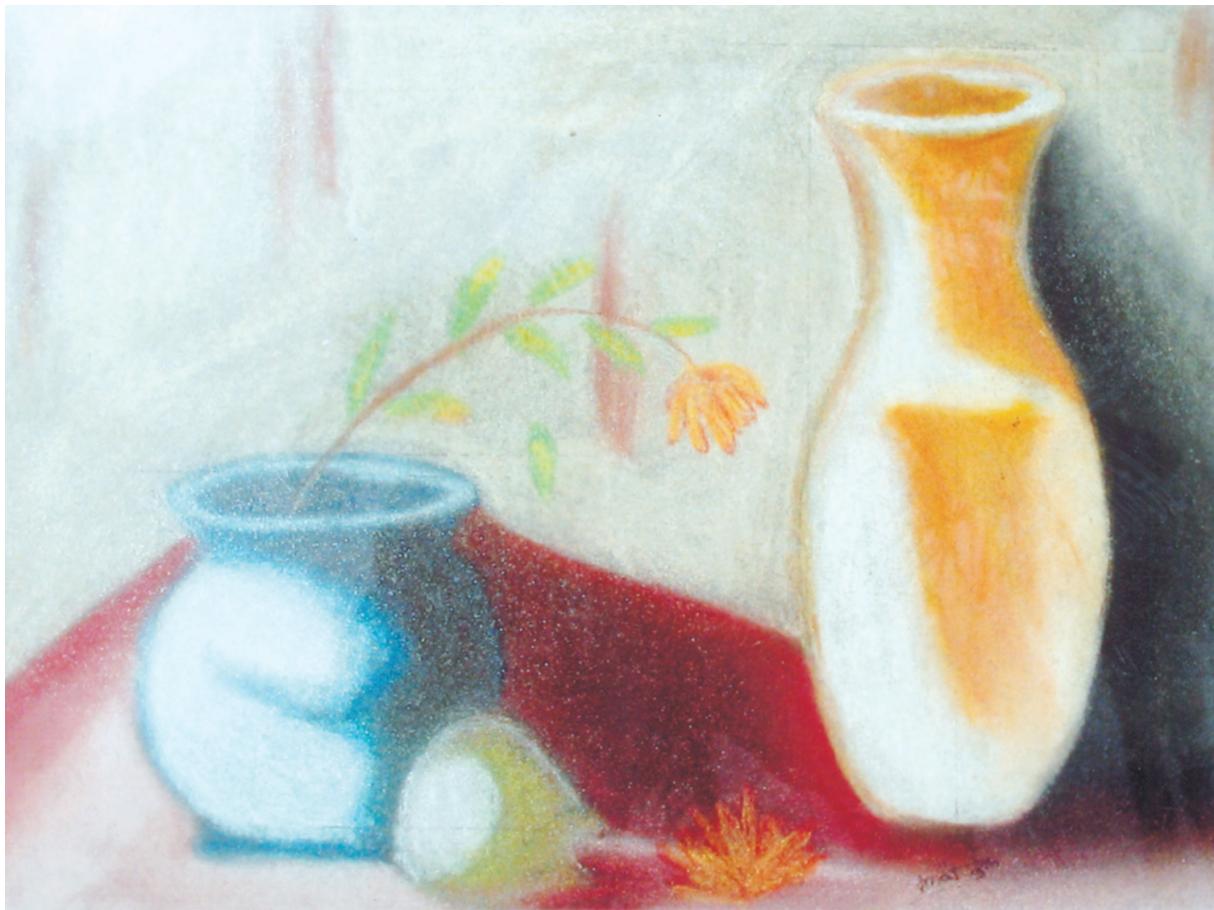
Dòng sông xưa tháng giêng buồn lấm
Em không về hoang vắng bến Nhan Biều
Trời đổ nhẹ bụi mưa xuân lấm tấm
Anh vẫn còn nhớ mãi một tình yêu.

GIẤC MỘNG ĐỜI

Thuở đó khi em biết giận hờn
Và tôi lòng chớm thấy cô đơn
Nhiều đêm thức trắng dài vô tận
Ôm nỗi tương tư giữa chập chờn

Ray rứt trong lòng nỗi nhớ ai
Mắt huyền lấp lánh giọt sương mai
Tóc mây rủ xuống bờ vai nhỏ
Gõ xuống hồn tôi một gót hài

Một bữa tình cờ em đi qua
Tôi thấy đất trời như nở hoa
Bước chân còn mãi theo năm tháng
Trong vắt tình tôi quá thật thà

Tác giả: PHẠM BÁ NHƠN

Đời chẳng còn chi em biết không
Từ ngày em lặng lẽ qua sông
Mình tôi cạn chén càng thêm nhơ
Rượu chỉ còn cay, men chẳng nồng.

Lối cũ hôm nào em bước sang
Chỉ còn trong nỗi nhớ mênh mang
Em đi biền biệt không về lại
Giấc mộng đời tôi hóa bẽ bàng.

QUA ĐỜI ANH

Em là nhật nguyệt giữa trời cao
Là của riêng anh, tự kiếp nào
Mỗi chiều nắng xế ngoài song cửa
Lòng cứ bâng khuâng nỗi dạt dào

Có thể em là vì sao sáng
Lạc xuống đời anh giấc chiêm bao
Từng ngày quay quắt, từng đêm trăng
Lòng vẫn mong chờ, vẫn khát khao.

Em là ngọn gió thổi hiu hiu
Thoang thoảng bay qua những sớm chiều
Nghe như trong cõi mơ hồ ấy
Rót xuống lòng anh nỗi nhớ nhiều

Có thể em là một dòng sông
Mãi trôi theo con nước phiêu bồng
Mai sau ai biết về đâu nhỉ?
Còn mãi trong anh đến tận cùng.

NHỚ QUÊ

Mấy bận đông tàn xuân lại sang
Lắm lúc bâng khuâng nỗi nhớ làng
Ký ức còn nguyên thời thơ dại
Nhớ chiều truông cát trắng mênh mang

Những lần trốn học bước lang thang
Ngắm khói đồng bay gợn lúa vàng
Diều ai căng gió lên cao vút ?
Diệu sáo hồn quê lướt nhịp nhàng

Những buổi hoàng hôn ngắm mây tan
Trời xa tím ngắt đindh non ngàn
Xóm vạn thuyền ai neo bến vắng
Sông buồn vắng lặng chuyền đò ngang

Nhớ ánh trăng vàng giữa thôn trang
Bao cô thôn nữ dáng dịu dàng
Tiếng chày gỗ nhịp thơm mùi gạo
Lơ lửng ngang trời mây trắng lan

Làng xóm im lìm giấc bình an
Tiếng gà xao xác gáy canh tàn
Bập bùng ánh lửa nồi cơm sáng
Cuối xóm chân ai bước vội vàng?

Nhớ những bình minh nắng mới sang
Nhớ sân trường cũ, nhớ vô vàn
Những lần ngóng mẹ tan buối chợ
Những sáng theo cha bước lên ngàn

Giờ đã đi xa khỏi xóm làng
Suốt đời ôm nỗi nhớ miên man
Tôi đem tất cả theo năm tháng
Hẹn ước cùng quê dấu muộn màng.

THUỞ BAN ĐẦU

Gặp em từ thuở ban đầu
Cớ sao cứ ngỡ đã lâu lăm rồi
Tôi về lòng thấy bồi hồi
Chập chờn giấc mộng như ngồi đợi ai
Thế rồi có một sớm mai
Gặp em lần nữa thêm dài nhớ mong
Ví dầu em ở cuối sông
Có nghe con nước xuôi dòng tương tư.

NGÀY EM LẤY CHỒNG

Sắp tới người ta cưới em rồi
Tôi nghe vị đắng đọng trên môi
Mùi hương ký niệm thoang thoảng ngọt
Theo bước em về nhớ quá thôii.

Bên đời còn lại chỉ mình tôi
Tình trần chẵng lẽ trắng như vôi!
Mai em sang bến đường muôn ngả
Mộng ước ngày sau đã lỡ rồi.

Ngày bước theo chồng em có đôi
Mười hai bến nước thuyền em trôi
Chiều chiều đứng ngóng về quê ngoại
Em có bao giờ nhớ đến tôi ?

Rượu uống bao chiều đã mềm môi
Nhìn mây thương nhớ chốn xa xôi
Trăm năm cạn chén sâu ly biệt
Cúi xuống một mình tôi với tôi.

GỢI NHỚ

Rộn rã sân trường lớp học tan
Áo trắng tung bay dưới nắng vàng
Nhạc ve réo rắt trên cành phượng
Năm học hết rồi hè sắp sang.

Thời gian trôi nhẹ như sương khói
Sách vở còn thơm những ước mơ
Con đường đến lớp mai từ già
Nào biết tương lai có đợi chờ!

Từ đó dòng đời đã cách ngăn
Thoáng nhìn vừa xế mấy mùa trăng
Lòng tôi vẫn nhớ ngày xưa ấy
Một thuở hồn nhiên quá nhẹ nhàng.

GÓA PHỤ

Bên đường em dắt đứa trẻ con
Nắng chiều nghiêng bóng dáng thon thon
Làn da đã ngả màu sương gió
Dù vẫn còn in nét xuân son

Ngọt mật ai buông lời nỉ non
Tình đi nuối tiếc vẫn đang còn?
Để em hiu quạnh cùng năm tháng
Sống đời góa phụ buổi trăng non.

VIẾNG MỘ

Về quê thăm mộ viếng người thân
Nghĩa địa hoang vu cát trắng ngần
Vẫn còn dấu tích thời gian khổ
Ngập ngừng lối cũ đã quen chân

Chợt thấy trong hồn bóng cố nhân
Nhớ thương dạo đó thuở cơ bần
Khóc thầm người cũ đời bạc mệnh
Căm nén nhang thơm giữa mộ phần.

TIẾNG ĐÀN

Tình cờ gặp gỡ trong đêm
Hôm sau em đến mang thêm cây đàn
Đàn em nấu khúc nồng nàn
Nǐ non thánh thót nhẹ nhàng thiết tha
Tơ lòng nhả nhạc ngân nga
Điệu buồn réo rắt xuyên qua cõi lòng
Lúc từ biệt thuở chờ mong
Âm thanh như lướt theo dòng thời gian
Êm êm từng giọt sương tan
Thăng trầm mấy nốt nhuộm vàng hồn tôi
Niềm hoan lạc, nỗi chia phôi
Nửa cung gởi gió, nửa hồi gởi mây
Tình em rót xuống từng dây
Cho tôi ngày tháng ngất ngây theo đàn
Đêm qua êm giấc mơ màng
Hình như em đến gảy đàn bên tôi
Dịu dàng ánh mắt bờ môi
Tiếng đàn vẫn vọng suốt đời chiêm bao.

TIẾN BIỆT

Em hỏi rằng khi đi lấy chồng
Hay tin tôi có trách gì không
Có buồn khi chẳng còn chung lối
Có đến chia vui chén rượu nồng?

Giấu kín trong lòng bao nhớ nhung
Tôi em cách trở giữa muôn trùng
Tiễn người quay gót về phương khác
Phố cũ năm xưa vẫn lạnh lùng.

TÌNH NHƯ GIỌT SƯƠNG

E ấp tình tôi như giọt sương
Long lanh trên lá cỏ bên đường
Âm thầm giữa chốn mong manh ấy
Giá buốt đêm khuya nỗi đoạn đường

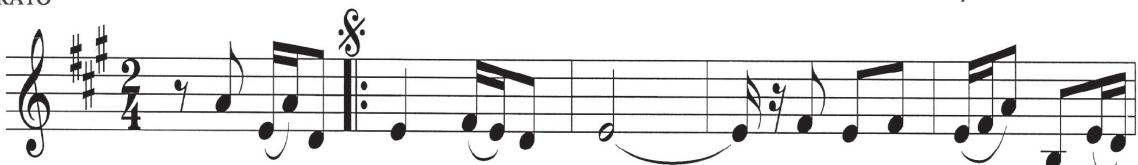
Em là hoa trắng ngát mùi hương
Trong cõi nhân gian khá dị thường
Hồn tôi đọng giữa ngàn hoa lá
Một thoáng mơ hồ đã vấn vương

Lo sợ ngày lên nắng ngập vườn
Màu hoa rực rỡ dưới vầng dương
Thiên tai gió chướng vô tình thổi
Tan vỡ tình tôi những giọt sương.

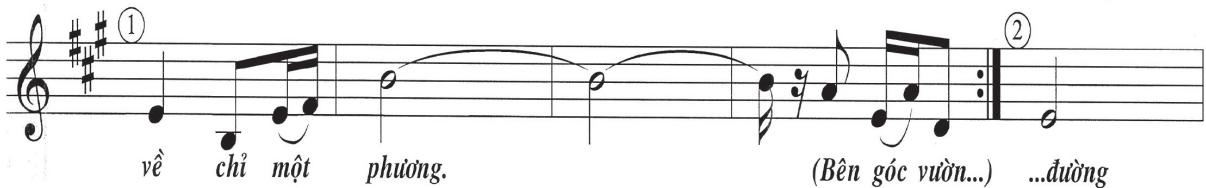
Tình như sương khói

MODERATO

Nhạc: VŨ HOÀNG
Thơ: PHẠM BÁ NHƠN

E áp tình tôi như giọt sương.
Long lanh trên lá ở bên
Bên góc vườn xưa nhớ người thương.
Cánh hoa in bóng tà dương

vè chỉ một phương.
(Bên góc vườn...) ...đường

Khung Trời Mây Trắng

A musical score for a single melodic line, likely for a traditional instrument like a zither or harp. The score consists of four staves of music, each with a treble clef and a key signature of two sharps (F# major). The lyrics are written below each staff in Vietnamese, corresponding to the musical phrases.

tan hết sương.
Em là hoa

trắng ngát mùi hương.
Phảng phát bên tôi giữa vô

thường.
Giọt sương đọng bốn mùa hoa lá.

Thắm mát đồi nương suối dặm trường.
(E áp tình...)

TIẾNG LÒNG

Ta đợi em về trong nhớ mong
Những mai như muối xát trong lòng
Những chiều nắng xế thêm quay quắt
Gió thổi lá vàng chao bên sông

Từng đêm thức giấc nghe sương rụng
Thấm lạnh cuộc tình khá long đong
Ngày mai chưa hết niềm hy vọng
Dẫu vẫn lênh đênh mãi giữa dòng.

MỘT MÙA XUÂN SANG

Làng xóm tưng bừng đón xuân sang
Đất trời tô đậm nét hân hoan
Luống cải cuối vườn hoa nở rộ
Trước sân hé nụ gốc mai vàng

Đám trẻ đùa nô rộn tiếng cười
Cụ già ngồi nhở tuổi đôi mươi
Có cô thôn nữ nghiêng vành nón
Má hồng thêm đậm nét son tươi

Có kẻ từ lâu mới trở về
Một nhà sum họp giữa làng quê
Nếp thơm nồi bánh xanh màu lá
Khói cuộn hương bay tỏa bốn bề

Năm tháng trôi theo bước thời gian
Tha hương cũng đã mấy đông tàn
Tình cũ quê xưa lòng canh cánh
Chờ để xuân sau đến muộn màng

Xuân đến xuân đi xuân lại sang
Cuộc đời một chuỗi hợp và tan
Kiếp người còn lại bao năm tháng
Chờ để ngày xuân sớm lỡ làng.

TÌNH THƠ

Thuở đó yêu em tôi làm thơ
Âm thầm giấu kín những niềm mơ
Gót chân kỷ niệm còn trên giấy
Dỗm nhẹ hồn tôi buổi dại khờ

Thao thức trong lòng chẳng nói chi
Tháng ngày cứ lặng lẽ trôi đi
Từng câu nắn nót mà không gởi
Không nói nên em chẳng hiểu gì

Nước chảy về xuôi thuyền ngược dòng
Lòng tôi ấp ú nỗi nhớ mong
Mai này chỉ sợ tôi hóa đá
Em vẫn hồn nhiên, vẫn lạnh lùng.

UỐNG RƯỢU MỘT MÌNH

Sao thế, chiều nay ta uống rượu
Cạn chén bao lần không thấy say
Hơi men không ngấm trong lời nói
Nên nỗi buồn đau vẫn cứ đầy

Nào biết bao giờ cho ta khóc
Lệ nhỏ cho sầu với bớt theo
Bạn bè mấy đứa còn xa cách
Ngồi uống mình ta rượu nhạt nhèo

Sao thế, chiều nay ta uống rượu
Không thấy em về giữa đáy ly
Đêm qua ta ngủ say trong mộng
Áo mới em đang mừng vu quy

Ta nghe trong rượu không vị đắng
Pha giọt sầu loang, uống ngắt ngây
Một mình giữa cõi đời yên lặng
Rượu cạn đêm với nỗi nhớ đầy.

GIỮA TRÁI TIM

Ta cố giữ hoài trái tim non
Giữa đời đâu biển với đất cồn
Em vẫn như xưa, hồn nhiên quá
Nhốt cả đời tôi đáy mắt tròn

Buồn vui thuở ấy còn nguyên vẹn
In giữa tim tôi một gót son
Em đi quên hết bao thề ước
Lối cũ vàng hoe chiều mởi mòn

Ngày em theo chồng bỏ nước non
Thâu đêm chờ xế mảnh trăng tròn
Tôi ôm nỗi nhớ không phai nhạt
Giữ mãi trong hồn một dấu son.

NHỚ BẠN

Chẳng biết chiều nay bạn ở đâu?
Có còn lưu luyến thuở ban đầu
Quê nhà xa ngái tình muôn dặm
Đò giang cách trở mấy sông sâu.

Từ đó lâu rồi chưa gặp lại
Cách chia mỗi đứa một phương trời
Tháng năm mờ khuất thời thơ dại
Chất chồng ký ức tuổi rong chơi

Những đứa không dành xa lũy tre
Âm thầm ấp ú với tình quê
Một đời cố giữ lòng chung thuỷ
Nghèo khó gian lao cũng chẳng nề

Có đứa vui cùng cảnh giàu sang
Con đường hoan lộ khá thênh thang
Biết còn lưu luyến khung trời cũ
Còn giữ trong tim nghĩa xóm làng

Bao đứa tha phương vẫn dãi dầu
Mãi còn lận đận bởi vì đâu
Bốn mùa vất vả theo cơm áo
Lòng ngóng quê xa nặng nỗi sầu

Mấy đứa gởi đời nơi đất khách
Lưu lạc bên kia nửa địa cầu
Cuối năm soi bóng mình trên vách
Nhớ nhà thao thức những đêm thâu

Tôi vẫn là tôi của ngày xưa
Những lần cạn chén mãi chưa vừa
Quê ơi! Bạn cũ ai còn mất
Xao xuyến lòng tôi những sớm trưa.

KẾT TÌNH

Em mãi là trời cao
Rực rỡ ánh trăng sao
Những đêm thu huyền ảo
Gió vườn khua xác xào

Anh chỉ là dòng sông
Lặng lờ trước biển đông
Trôi hoài trong nỗi nhớ
Soi bóng trời mênh mông

Nên một đời khát khao
Tình như trận mưa rào
Thấm tràn thêm nhung nhớ
Qua từng ngày xanh xao.

MƠ

Em về như chuyện thần tiên
Vẫn đôi mắt ngọc dịu hiền đáng thơ
Giật mình tôi tỉnh giấc mơ
Tìm em lòng cố đợi chờ chiêm bao
Ước gì có một ngày sau
Tình cờ ta lại gặp nhau giữa đời
Cho tôi được nói một lời
Cám ơn ta tạ đất trời hiển linh
Chiều hôm tôi vẫn một mình
Vẫn ngồi ôm giấc mộng tình khói sương
Vẫn còn chút nắng bên đường
Vẫn là mơ mộng bình thường thế thôi.

QUA ĐỈNH HẢI VÂN

Từ giã Lăng Cô bước qua đèo
Ngậm ngùi mây trắng ngược trông theo
Núi cao dốc thăm trời xanh biếc
Bên đường vách đá đứng cheo leo

Ai xưa còn đó lớp rêu phong
Quán xá đìu hiu nỗi nhớ mong
Những chuyến xe về qua lối khác
Để nỗi buồn dâng ngập đáy lòng

Vẫn hẹn ngày sau sẽ có lần
Trở về thăm lại đỉnh Hải Vân
Còn nghe tiếng gió thiên thu trước
Vọng mãi lời ru giữa cõi trần.

NGÀY LÊN XE HOA

Sẽ có một ngày tay nắm tay
Rượu mừng tiệc cưới ngất ngây say
Xe hoa đến đậu ngay đầu ngõ
Chở mất em đi khỏi xứ này.

Môi của em hồng, má đỏ hây
Long lanh đôi mắt lệ đong đầy
Xa rồi em có hăng lưu luyến?
Một mối tình xuân vẫn chất đầy!

CẢM NHẬN TÌNH YÊU

Là vì mê mải rong chơi
Ước mơ ta vẫn một đời ước mơ
Yêu em biết đến bao giờ
Ngày sau chẳng lẽ đợi chờ ngày xưa
Gặp nhau trong cõi tình cờ
Nào ai biết được bến bờ nơi đâu
Giữa dòng phó mặc nông sâu
Vô minh ta mãi giảng câu giữa trời
Yêu mình vì quá yêu người
Nửa đêm trở giấc lạy trời thứ tha
Năm nghe ngày tháng đi qua
Trên đầu một đám mây tà cuối thu
Ru mình lệ ứa lời ru
Ước mơ thôi vẫn mịt mù ước mơ
Trăm năm sóng vẫn xô bờ
Nỗi niềm xưa vẫn vật vờ gió mây
Giá mà em lại về đây
Để lòng cam chịu đắng cay cũng đành.

HÓA KIẾP

Ngày hóa kiếp ta xin làm phiến đá
Nằm trơ nghiêng đơn độc ở ven đường
Hồn ta gởi theo em về muôn hướng
Xác đá buồn vì đã quá yêu thương.

GIẤC MƠ KỶ NIỆM

Nắng mới đã về xôn xao ngõ vắng
Tháng giêng thơm mùi hoa cải quê nhà
Bao tháng giêng rồi anh mãi đi xa
Đời trôi nổi càng thương về kỷ niệm
Thuở thơ ấu anh mơ lần Bụt hiện
Ban phép màu để thấp sáng tương lai
Nhà anh nghèo ngày hai bữa săn khoai
Anh đi học, đánh vần trên đất cát
Những ngày nghỉ anh lang thang cửa Phật
Trốn vào chùa chọc phá mây tổ dơi
Tuổi hồn nhiên cứ mải miết rong chơi
Hồn cổ tích bồi hồi theo giọng mẹ
Rồi từ đó anh bạn hiền con nghé
Chiều qua truông thương tiếng sáo êm đềm
Lòng cầu trời nổi gió thổi diều lên
Con nước cạn phơi đôi bờ Vĩnh Định
Mảnh đất cứng con trâu gầy bướng bỉnh
Mùa giêng hai không kéo dài chờng cày

Anh một mình bắt tổ sáo trên cây
Con sáo nhỏ bay hoài trong trí nhớ
Mùa nắng lửa đọa dày thêm đất khổ
Củ săn thay corm, củ chuối thay canh
Tháng chín, tháng mười nước lụt vây quanh
Đêm thức trăng mèn rơm không đủ ấm
Anh khôn sớm bởì vì anh lận đận
Thơ ấu quê nhà dám ước mơ chi
Những kẻ họ hàng không nỡ bỏ đi
Mảnh đất thánh nối liền bao núm ruột
Giếng nước ngọt bên đình làng trong suốt
Lời ca dao ôm quấn quýt vành môi
“Hò ơi; ru em cho théo cho muồi
Để mạ đi chợ mua vôi ăn trầu”...
Tiếng hò lan dần trên cánh đồng sâu
Chiều nắng tắt chim ò ho gọi lúa
Đêm trăng sáng cát phơi mình như lụa
Sáng mênh mông tô nhẹ má o hồng

Gió vọng về nhịp sóng biển Khê thôn
Và tiếng hát đám trai làng mơ mộng
Đêm quê nhà đất trời sao quá rộng
Mái lá, bờ tre, hình bóng ông cha
Thế mà anh đã dám bỏ đi xa
Tìm cơm áo nơi quê người lưu lạc
Không tính toán anh một đời phiêu bạt
Với tương lai lòng cứ mỏi mòn trông
Anh đã từng như nước giữa dòng sông
Qua trăm bến với vạn niềm u ẩn
Chợt thấy thương mình quá nhiều lận đận
Cố tránh hư danh, láo khoét, phỉnh phờ
Vẫn giữ hoài những mộng ước đơn sơ
Bao kỷ niệm của tuổi thơ êm ái
Hành trình đã qua, ngoái đầu nhìn lại
Những buồn vui xin cảm tạ ơn đời
Tạ ơn quê từng ngày tháng xa xôi
Và ở đó chính là nơi Bụt hiện.

HỢP VÀ TAN

Ngày đó yêu em
Anh đâu biết lòng người khó dò hơn sông, hơn biển
Bởi vì em, chẳng gian dối bao giờ
Ngày đó cuộc đời như mảnh trăng thơ
Gieo vào lòng nhau từng câu chân thật
Lời yêu thương nói bằng đôi mắt
Vẫn không giấu được thẹn thùng
Chỉ dám âm thầm ấp ú nhở nhung
Thư viết bao lần chưa trao đã xé
Ngày đó
Em bước vào hôn tôi chân lướt nhẹ
Giấc chiêm bao run rẩy nụ hôn đầu
Như đã bao lần rảo bước tìm nhau
Lòng muốn gặp vừa ngập ngừng ... không gặp
Rồi tuổi đời như dòng sông bồi lấp

Khi xa nhau ta chợt thấy đêm dài
Và nỗi buồn nào ai biết hơn ai.
Mảnh trăng khuyết, chưa tròn sao vội khuyết?
Ngày đó, thế là đã hết
Ngày mai, ắt cũng không còn
Lỡ hôm nào giữa phố xá người đông
Có gặp lại, chắc càng thêm e ngại
Chẳng phải vì còn vụng dại
Vì đời đã quá nênh khôn
Xin chút bình minh trong buổi hoàng hôn
Để nhớ mãi thuở dòng sông chưa lấp.

ĐÊM Ở NGÃI GIAO

Những ánh đèn đường không soi rõ mặt
Những hàng cây trong gió xôn xao
Mấy quán cà phê ồn ào tiếng nhạc
Đêm Ngãi Giao mà ngõ lạc phuong nào.

Những tên đất lâu không còn xa lạ
Những tên người giờ đã rất thân quen
Giữa khuya khoắt nhịp xe vê vội vã
Đã bắt đầu với cuộc sống bon chen

Ta đến Ngãi Giao thời chưa phố xá
Lối hoang vu len lỏi giữa cây rừng
Nếp nhà tranh phơi mình trong hoang dã
Ngã ba đường cỏ dại mọc chen lungan

Cũng có lúc mong thời gian dừng lại
Thuở khai hoang đi tìm đất dung thân
Những gian khổ nhưng lòng không quản ngại
Trời rất cao mà tình nghĩa rất gần.

Vẫn nhớ ngày xưa chốn này quạnh quẽ
E ngại ngày mai hóa chốn thị thành
Ta yêu lấm đêm Ngãi Giao lặng lẽ
Xin mãi còn bát ngát một màu xanh.

NHỚ VỀ HẢI LĂNG

Hải Lăng

Hai tiếng thiêng liêng suốt đời mãi nhớ
Mãi mang theo trên từng bước tha phương
Là nơi lần đầu tôi gọi quê hương
Là nấm đất mẹ chôn núm ruột
Hải Lăng ơi !!!
Làm sao tôi quên được
Buổi học đầu tiên mẹ dẫn đến trường
Đứng ngập ngừng trong nỗi sầu tinh sương
Lòng bỗng rưng rưng nhớ nhà muốn khóc!
Là đường qua rú, qua truông
Là trái sim, trái móc
Ngọt lịm tuổi thơ mấy khúc ca dao
Là mặt nước lung linh con cá móng giữa rào

Là những trưa hè náo nùng tiếng cuốc (quốc)
Thơm ngọt khói đồng tha thướt
Khét lẹt gió Lào nóng rát thịt da
Quận lý nghèo nàn chỉ mấy ngã ba
Có bao kẻ được lần ra chợ tỉnh
Trơ đáy lòng sông Vĩnh Định
Ngọt ngọt ruộng lúa Diên Sanh
Tháng chín, tháng mười nước bạc vây quanh
Mùa đông đến lạnh như dao cắt
Chẳng ở đâu như ở quê tôi
Lam lũ sức người trồng khoai trên cát
Đất cằn khô vẫn xanh bí, xanh bầu
Công cha một đời cuốc bãm cày sâu
Chân lấm tay bùn áo nâu quần vá

Nghĩa mẹ thân cò vất vả
Bốn mùa đồng cạn sông sâu
Bắt ốc mò cua mưa nắng dãi dầu
Cho con cái ngày sau no ấm
Hải Lăng ơi!
Lòng tôi nhớ lắm
Bầu trời quê thăm thẳm sáo diều bay
Bầy gà con hoảng hốt dưới tàn cây
Tưởng quạ săn mồi rúc vào cánh mẹ
Từng vật nặng chiều trải nhẹ
Hoàng hôn trong gió lao xao
Cuối chân trời núi biếc nối theo nhau
Khát vọng lớn thành non cao vời vợi
Cha mẹ dạy tôi:
Làm người chỉ “ăn một đọi”
Trước sau chỉ “nói một điền”

Dù đói no đừng đánh mất tin yêu
Chớ vì lợi danh bỏ quên nguồn cội
Lời dạy đó một đời tôi tăm gội
Giữ trong tim theo từng bước ly hương
Tôi đã đi qua khắp nẻo phố phường
Đã thăm thía quê người tình bạt
Đã buồn lấm những tháng ngày lưu lạc
Nỗi hoài hương chân đã muốn quay về
Đã nghe thèm mùi cơm cháy om khê
Con mắm thính cay xè nước mắt
Hải Lăng ơi!
Lòng tôi quay quắt
Trong tôi ruột thắt trăm chiều
Giữa cuộc đời thành bại có bao nhiêu
Thuyền viễn xứ muốn tìm về bến đỗ.

Tác phẩm: **NẮNG THANH BÌNH** - Tác giả: họa sĩ **TRỊNH THÀNH TÙNG**
Tác phẩm đoạt giải thưởng toàn quốc 2003

DÒNG ĐỜI

Chiều đi qua xóm nhỏ
Nắng úa nhuộm hồn quê
Giữa đồng bông lúa nở
Mây lang thang trôi vê

Nhớ một thời trai trẻ
Sáng lội suối băng ngàn
Nửa khuya ngồi đỉnh núi
Lưng phủ lớp sương tan.

Giữa trưa hè chói chang
Bước chân về trên phố
Vết dài ngoài xa lộ
Mộng ước chợt miên man.

Rồi một hôm đông tàn
Ngồi ôn chuyện nhân gian
Len qua đời đâu bể
Buồn vui cũng ngỡ ngàng.

Đã mấy bận xuân sang
Làm người nơi viễn xứ
Nỗi thăng trầm thế sự
Đi qua đời dọc ngang

Lòng thương nhớ quê nhà
Chiều ngập chìm trong lũ
Khung trời yêu thương cũ
Đã muôn trùng cách xa

Dòng đời vẫn vô thường
Giữa đôi bờ tỉnh - mê.

TIẾNG LÒNG

Ta đợi em về nỗi nhớ mong
Sớm mai nghe lửa đốt trong lòng
Những chiều nắng xế thêm quay quắt
Gió thổi lá vàng rụng bên song

Ngập buồn sân trước sương khuya đọng
Hiu hắt vưởn sau ánh trăng non
Đời vẫn chưa nguôi bao khát vọng
Thốn thức trong tim chút mòn.

MẸ

Như bóng mát trên đường trưa oan nghiệt
Như cơn mưa trong nắng hạ oi nồng
Như phù sa lặng lẽ giữa dòng sông
Như tấm thân cò trên đồng lặn lội
Mẹ là mái lá bờ tre
Mẹ là nguồn là cội
Là trăng sao soi sáng lối con đi
Nắng sớm mưa chiều mẹ chẳng nề chi
Thuở chưa tượng hình con còn hột máu
Quen gian khó mẹ âm thầm che giấu
Quen đói no cho con thăm nụ cười
Mẹ dường như chẳng có tuổi đôi mươi
Sớm vất vả từ khi còn thơ dại
Trong nghèo khổ mẹ từng quen nhẫn nại
Bởi thương con mẹ chỉ biết hy sinh
Tối mồ hôi lên đất khổ quê mình
Tan buối chợ mỗi thân gà bươm móc
Khi con lớn khôn

Mẹ đã chiều nghiêng bên kia sườn dốc
Vẫn quặn thắt lòng cơn đói giêng hai
Vẫn dõi mình chỉ thích săn thích khoai
Nhường chén cơm đầy cho con hai bữa
Rồi con đi xa
Mẹ từng đêm tựa cửa
Cầu mong con luôn chân cứng đá mềm
Nhớ thương nhiều tóc mẹ trắng bạc thêm
Đêm nghe gió rít qua thềm xào xạc
Thế mà con trên đường đời phiêu bạt
Có đôi khi cũng đã lạc lối về
Bước thăng trầm qua mấy cuộc tỉnh mê
Lòng quay quắt bởi hẹn hò chưa trọn
Có những cuộc tình biến thành dao nhọn
Đâm vào hồn từng vết tích thương đau

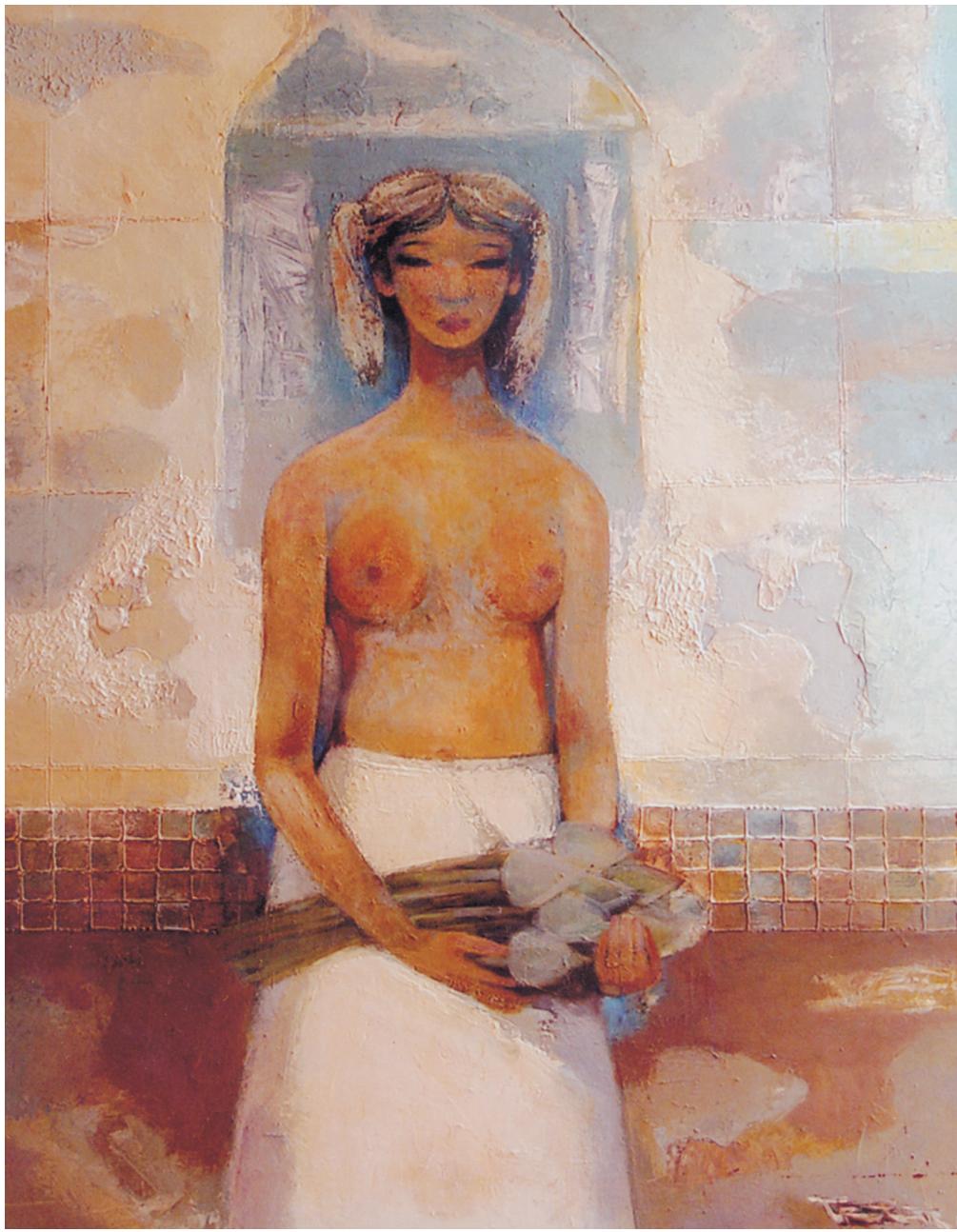
Nhiều bài thơ con viết gởi về đâu
Nghe té tái bởi tình đời quá nhẹ
Vẫn chưa có bài ngợi ca lòng mẹ
Dù chẳng hề quên nghĩa cả ơn sâu
Đến bây giờ mẹ khuất núi từ lâu
Con mới giật mình cúi đầu tạ tội
Kính dâng mẹ những vần thơ viết vội
Là nỗi lòng trăn trở buốt con tim
Bởi chẳng còn ai sánh với mẹ mình
Vì num ruột lòng hy sinh tất cả
Suốt một đời con làm sao đáp tạ
Ôn sinh thành dưỡng dục bấy nhiêu năm
Cả nỗi lòng con hướng cõi xa xăm
Sống đáng sống như mẹ đã hằng mong
Cầu nguyện mẹ ngủ yên trong vạn dặm.

ĐÊM THỊ TRẤN

Phố phuờng chìm đắm trong hư hảo
Để ánh đèn khuya cháy muộn màng
Ngồi nghe gió cuộn lòng giông bão
Thổi suốt đời nhau quá bẽ bàng

Phố đang yên giấc chờ canh sáng
Nghe bánh xe lăn khá vội vàng
Thị trấn lặng yên từng ngõ chợ
Góc hè lá rụng lối thênh thang

Những con đường nhỏ bình yên quá
Trăng thả mênh mông những ánh vàng
Sương nhẹ buông lời trên cành lá
Xao xác canh gà bỗng gáy vang

Tác phẩm: **THUỐC VẼ THÀNH THIỆN** - Tác giả: họa sĩ **TRỊNH THÀNH TÙNG**
Tác phẩm được giải thưởng toàn quốc triễn lãm 2005

MƯA KHUYA

Nửa khuya mưa trút từng cơn
Nằm nghe tiếng gió oán hờn trên cây
Nỗi buồn muôn kiếp về đây
Giữa lòng lá úa rụng đầy lối đi
Giọt mưa ướt đẫm đôi mi
Thấm tan thảm cỏ xanh rì bãi nương
Khuya mưa lạnh cả phố phuường
Ngập chìm lối cũ trên đường em qua
Ta mơ thành giọt mưa sa
Hôn lên mái tóc, thơm tà áo bay
Mưa đang rớt xuống nơi này
Chảy tràn vạt đất tôi cà năm xưa
Thấm lòng giọt nước say xưa
Vỡ tan bong bóng lúa thưa bên thềm
Tôi nghe giữa trái tim mềm
Mình tôi thức với mưa đêm thật buồn
Cảm ơn những trận mưa nguồn
Để cho nỗi nhớ chảy tuôn vào hồn.

PHÚT MUỘN MÀNG

Ta xin em một chút lòng
Để còn hy vọng mà mong mà chờ
Tình đi theo cõi mịt mờ
Sẽ không còn chuyện tình cờ như xưa
Đời như nắng hạn chờ mưa
Ngoảnh nhìn ngày đã xế trưa mất rồi
Ta xin em một đôi lời
Biết đâu tìm được cuộc đời xinh tươi.

TRƯỚC BIỂN²

Buổi chiều trên bãi biển
Gởi lòng theo máy bay
Cát dài xa vời vợi
Người về đâu cuối ngày?

Trời cao và biển sâu
Từng cơn sóng bạc đầu
Thuyền ai neo bến vắng?
Mỗi cánh chim về đâu?

Cuộc đời có bao lâu?
Lắng trong tim nỗi sầu
Niềm vui như bọt biển
Sẽ tan đi rất mau.

Biển xanh ôm bờ cát
Đời ta chiếc thuyền nan
Trôi trong chiều bát ngát
Giữa tiếng sóng ngập tràn.

GỎI NẮNG

Gởi thêm mấy giọt nắng vàng
Giữa mùa đông giá cho nàng ấm thân
Tháng này trời rét run chân
Tôi mang hơi ấm để dâng cho nàng
Nơi đây gió nắng chói chang
Vì thương nên nhặt nắng vàng gởi em.

ĐÁNH MẤT

Ta đi hết một quãng đồi vấp ngã
Giữa thực hư qua mấy cuộc vô thường
Những được mất với bao lần vay trả
Đường nhân gian duyên nghiệp quả khôn lường

Cũng có lúc, trong nỗi buồn dồn dập
Ta vội vàng, đã trao hết cho nhau
Còn mơ ước giữa trái tim tràn ngập
Vẫn âm thầm cất giấu đến mai sau

Đã bao lần, thức trắng suốt đêm thâu
Ngồi đợi sáng nghe thời gian ẩn giấu
Những buồn vui, mỗi chặng đồi tốt xấu
Đi theo ta về tận mãi nơi đâu?

Khi đã mất, tâm hồn tha thiết đợi
Nắng cǎn khô thấm mát đám mưa ngâu
Xin quên hết những nỗi sầu vời vợi
Ta hẹn nhau quay lại thuở ban đầu.

XA NHỚ NUỐC NON

Nơi đây trời đất mênh mông quá
Đường rộng nhà cao phố nối dài
Ta thấy đời người sao bé nhỏ
Như giọt sương buồn giữa sớm mai

Gió bụi phong trần nửa đời trai
Tang bồng một gánh nặng đôi vai
Quê ơi non nước xa muôn dặm
Nỗi nhớ ngàn năm chẳng thể phai.

Seoul, Korea 26-12-2005

BÊN CỦA SỔ

Thu mình trong bóng đêm
Ta ngồi bên cửa sổ
Nghe gió lướt qua thềm
Trăng tàn vương trước ngõ

Nén nỗi buồn vu vơ
Bữa ăn chiều dang dở
Gắp vội miếng đêm khuya
Nỗi đau và trăn trở

Ta một đời lận đận
Thân vẫn tự lập thân
Ngồi nhìn theo số phận
Mặc năm tháng cạn dần

Ta âm thầm ước mơ
Tiếng cười em rạng rỡ
Vang trong từng câu thơ
Giữa vườn khuya hé nở.

LY RUỢU TIỄN ĐƯA

Em như chén rượu hối sinh
Để ta uống cạn mấy bình chưa say
Hồn càng thấm nỗi ngất ngây
Đáy ly vô tận đáng ai hiện về
Nát lòng chẳng biết tỉnh mê
Tiễn đưa đừng nhắc hẹn thề làm chi
Ta hối sinh giữa chia ly
Yêu thương thôi chẳng ra gì từ đây
Men tình ngọt lắm mà cay
Dẫu cho đời đã dạn dày gió sương
Ngày mai đôi đưa đôi đường
Nắng chiều bên đó mãi vương hồn này.

NỖI NIỀM GIỮA PHỐ

Nắng nhuộm vàng góc phố
Chiều đuổi bóng hàng cây
Đi qua từng giao lộ
Dấu chân người còn đây

Bên đường vàng lá đổ
Vương vấn bước chân đi
Năm tháng chẳng còn chi
Biết tìm ai tri kỷ

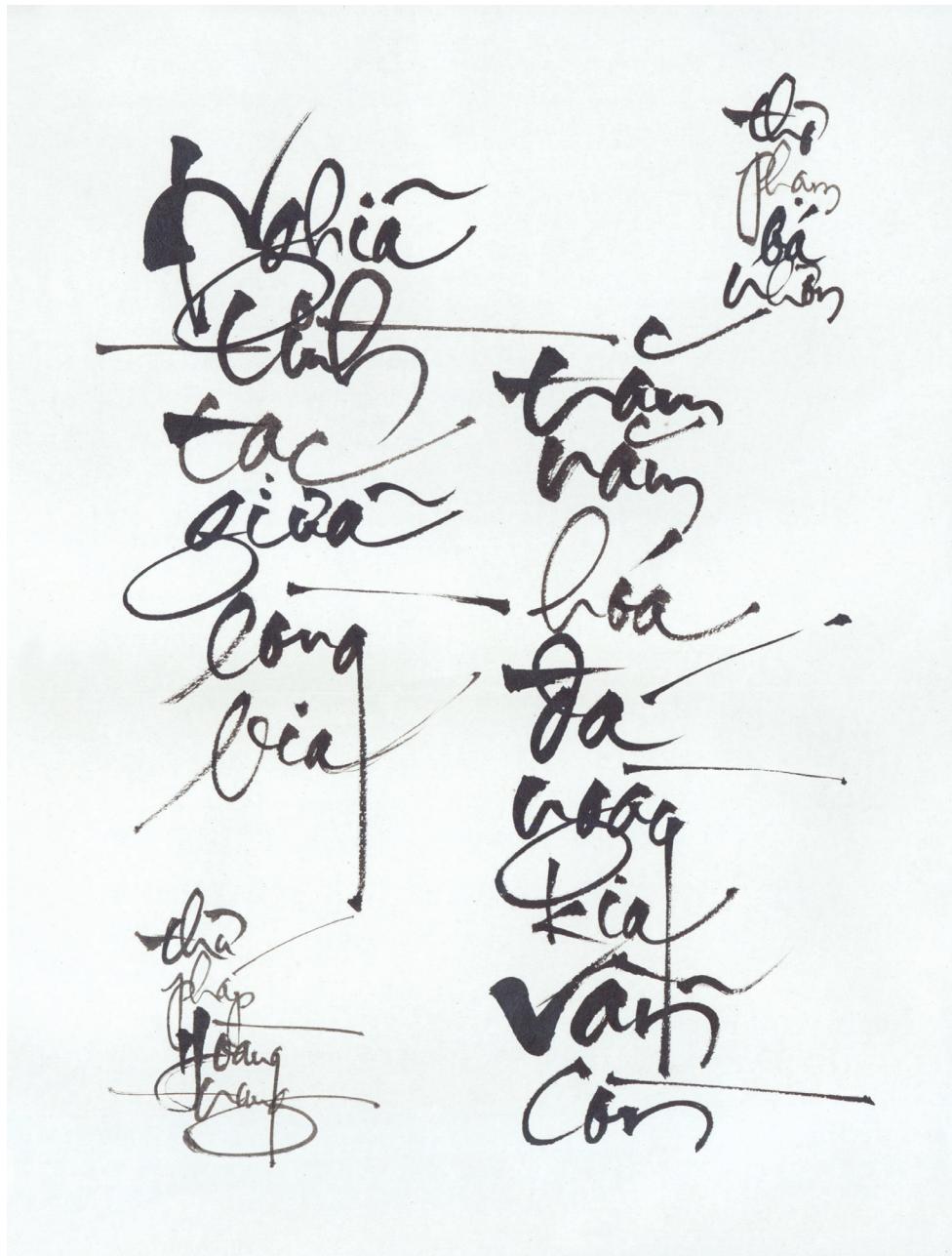
Ngập chìm trong hoa mĩ
Em mang nét duyên quê
Thả nỗi niềm giữa phố
Cho lòng ta say mê

Ta làm người đến trễ
Đi giữa phố ngàn xưa
Bước qua từng ô cửa
Gởi đời giữa nắng mưa

Chiều nghiêng về một nửa
Khu phố lặng trong mơ
Bóng người về sau ngõ
Dấu chân chẳng phai mờ

Đã tan rồi buổi chợ
Mắt em còn long lanh
Ta một đời trăn trở
Bao mong ước chưa thành

Ánh đèn màu lấp lánh
Giữa dãy phố đông người
Em một lần trở lại
Đời vẫn hé môi cười.

GỌI MÙA

Nhìn cơn mưa đến muộn
Em nghe lạnh đang về
Tôi mơ làm giọt nắng
Sưởi ấm niềm đam mê

Bây giờ ngày tháng tận
Lá rụng giữa đông tàn
Ân tình còn lặn đận
Chờ đến buổi xuân sang.

Nỗi buồn theo năm tháng
Tôi ngồi bên hiên nhà
Em một đời duyên dáng
Cất tiếng cười kêu sa

Em là chim mùa hạ
Bay về nơi phương xa
Mặc cuộc tình trôi qua
Biết mai sau còn nhớ
Giọt nắng chiều đã xa...

Gọi mùa

Nhạc: VŨ HOÀNG
Tho: PHẠM BÁ NHƠN

Rhumba

Nhìn cơn mưa đến muộn. Em nghe lạnh đang về. Tôi mơ làm giọt nắng. Sưởi ấm niềm đam mê. Nay giờ ngày tháng tận. Lá rụng giữa Đông tàn. Ân tình tôi lặn đận. Chờ đến buổi sang xuân. Nỗi

Khung Trời Mây Trắng

The musical score consists of five staves of music in G clef, common time, with lyrics in Vietnamese placed below each staff. The lyrics are:

buồn theo năm tháng. Tôi ngồi bên hiên nhà. Em

một đời duyên dáng. Cát tiếng cười kiêu sa. Em

là chim mùa Hạ. Mặc cuộc tình trôi qua. Biết

mai sau còn nhớ. Giọt nắng vàng xa xa...
(Nhìn con mưa đến...) ...xa.

Staff 1: buồn theo năm tháng. Tôi ngồi bên hiên nhà. Em

Staff 2: một đời duyên dáng. Cát tiếng cười kiêu sa. Em

Staff 3: là chim mùa Hạ. Mặc cuộc tình trôi qua. Biết

Staff 4: mai sau còn nhớ. Giọt nắng vàng xa xa...
(Nhìn con mưa đến...) ...xa.

Staff 5: (Continuation of Staff 4)

BÊN BỜ

Chiều buông bên bờ biển
Yên lặng và mênh mông
Cánh buồm xa ẩn hiện
Trôi dạt nẻo muôn trùng

Giữa biển trời lồng lộng
Tôi bé nhỏ vô cùng
Giữa cuộc đời ảo mộng
Tôi xin người bao dung

Em về trong bõ ngõ
Tưởng chừng như giấc mơ
Gió chiều xua nỗi nhớ
Đẩy hồn trôi bơ vơ

Đau lòng người viễn xứ
Một đời vẫn đi hoang
Neo lòng vào biển cả
Nghe chiều buồn mênh mang.

HƯƠNG NỒNG

Nắng đã phai tàn buổi cuối đông
Ngồi đây cạn chén rượu thêm nồng
Giữa chiều nghiêng bóng trong măt biếc
Ta gặp nhau rồi em biết không?

Từ đó từng ngày ta ngóng trông
Tình như gai nhọn đóa hoa hồng
Bao lần ngồi đợi em không đến
Thương quán ven đường giữa phố đông

MIÊN MAN

Âm thầm đi giữa đường trưa
Thèm giọt mưa bay nhẹ nhẽ
Bây giờ em sắp về chưa
Tháng ngày trôi qua quá lẹ

Em ở phương nào có nhớ
Vầng trăng non tuổi ngây thơ
Âm nồng từng trang sách vở
Còn nguyên màu mực chưa mờ

Nhớ thương đọng từng nét chữ
Ta mang theo đời tha hương
Trách chi ngày xưa lam lũ
Làm sao thấy được thiên đường

Anh vẫn còn trong ký ức
Những chiềú tóc xõa mây bay
Những đêm dài nằm thao thức
Mơ em mãi ở nơi này

Dù em có đến hay không
Lòng anh vẫn hoài mong nhớ
Mai này khi bước sang sông
Vẫn mơ tìm về bến đỗ.

ĐỢI CHỜ

Ta đã từng quen nỗi ngóng chờ
Xưa kia ngóng mẹ thuở còn thơ
Những đêm chờ đợi ngày mai đến
Nhẹ bước thời gian mãi hững hờ

Những cuộc tình đi qua rất vội
Mà sao còn gấp mãi trong mơ
Có những dòng sông không bến đợi
Mặc cánh buồm trôi nước lững lờ

Em đã vê đâu giữa cuộc đời?
Lẽ nào chưa mỗi bước rong chơi
Ngàn năm mây trắng còn bay mãi
Biết có gặp nhau ở cuối trời

Ta vẫn yêu em vẫn đợi chờ
Vui buồn gởi trọn những vần thơ
Một mai thương nhớ ta thành đá
Trong cõi thiên thu mãi đợi chờ.

BỮA CƠM CHIỀU

Đêm nay ngồi giữa trăng sao
Chạnh lòng nhớ lại thuở nào còn thơ
Những ngày tuổi đẹp như mơ
Sáng mai đuổi bướm, nhặt tơ buổi chiều
Hôm nay gợi lại ít niềm
Thuở xa xưa ấy những điều thiết tha
Bữa cơm bên mẹ bên cha
Dọn trên sân đất trước nhà trăng lên
Nước kho chấm ngọt rau dền
Củ khoai cắt mỏng nấu rền nồi canh
Muối tan thấm mặn tiêu hành

Sắn chen gạo tráng lưng thành bát cơm
Trời cao sao sáng chập chờn
Màn đêm rủ xuống oán hờn chiếu mâm
Đã bao năm tháng âm thầm
Vẫn nghe cơn đói ngấm ngầm trong tôi
Đi tìm kỷ niệm xa xôi
Bữa cơm ngày ấy đâu rồi hỡi ai?
Dường như vị ngọt sắn khoai
Cũng còn vương vấn theo hoài bên tôi.

DÒNG SÔNG CŨ

Lội qua dòng sông xanh
Thẩm trưa hè mát lạnh
Mặt trời soi lấp lánh
Trên mặt nước long lanh

Từng tháng ngày qua nhanh
Hoa đời không kịp nở
Dưới nhịp cầu dang dở
Bao mộng ước chưa thành

Ta đứng giữa đất trời
Hỏi sông xanh mấy tuổi?
Để kiếp người rong đuổi
Chưa một lần thảm thơi.

Chẳng bao giờ khô vơi
Ra đi và nhìn lại
Những niềm đau quằn quại
Theo ta cả cuộc đời

Suốt một thời rong chơi
Chiều mơ dòng sông cũ
Nơi tuổi thơ ấp ủ
Theo nước về biển khơi.

ĐÊM RU

Nửa khuya trở giấc mơ màng
Nghe lời ai nói dịu dàng bên tai
Nếu đời có cõi bồng lai
Tôi xin thức suốt đêm dài bên em
Mùi hương tóc đã thân quen
Nhớ nhung cũng hóa thành men ân tình
Em là ấm thuốc hồi sinh
Để tôi uống cạn cho mình gần nhau
Đêm nay tiếp đến ngày sau
Vẫn còn thấp thoáng nỗi đau rập rình
Nói đi, em chớ lặng thinh
Bao giờ đến lúc chúng mình có nhau?

CHIỀU BUÔNG

Chiều tím hoàng hôn buông khói sương
Bâng khuâng chiếc lá rụng ven đường
Heo may mùa củ về rất sớm
Thổi buốt lòng ta thêm nhớ thương

Người đi để lại chiều hoang vắng
Chẳng biết ngày mai sẽ ra sao
Mình ta ở lại cùng năm tháng
Ngắm buổi chiều buông thoảng nghẹn ngào.

BUỚM TÌNH

Ngồi chờ con bướm bay qua
Nghe trong kỷ niệm như là dáng em
Màu cánh bướm thấy rất quen
Vườn xưa cổng khép cài then hôm nào
Vẫn còn thương nhớ dạt dào
Vẫn chờ mong bướm bay vào với ta
Tháng ngày rồi sẽ phôi pha
Thềm xưa hoa vẫn mặn mà sắc hương
Bâng khuâng tôi đứng trong vườn
Lặng nhìn cánh bướm nhớ thương từng ngày
Nương theo gió, gởi theo mây
Mong gì một buổi sum vầy đã xa
Vẫn nồng thắm, vẫn thiết tha
Về đâu hỡi bướm cho ta theo cùng
Dẫu mai cách trở nghìn trùng
Với ta lòng vẫn thủy chung một đời.

CHIẾC LÁ BÊN ĐƯỜNG

Ta như chiếc lá bên đường
Những chiều nhạt nắng em thường đi qua
Gió đùa chiếc lá bay xa
Có bao giờ rụng xuống tà áo em?
Ta phiêu bồng mãi thành quen
Đôi khi cũng khát chút men ái tình
Thôi thì chiếc lá phận mình
Vẫn rơi trong cõi lặng thinh đất trời.

HỎI EM

Rồi mai em sẽ theo chồng
Có thương bến cũ, qua sông ngoái nhìn
Cảm thông giùm kiếp lục bình
Cuốn theo con nước lênh đênh giữa dòng

Vẫn là má thăm môi hồng
Giờ em san sẻ mặn nồng với ai
Tôi về ôm giấc liêu trai
Gối đầu kỷ niệm đêm dài lê thê.

NHẠC: NGUYỄN PHÚ YÊN

NGHĨA TÌNH TRĂNG MÂY

Thôi thì em vẫn là trăng
Cho tôi làm đám mây giăng giữa trời
Lung linh trăng sáng tuyệt vời
Có thương mây trăng một đời lang thang
Vì em là ánh trăng vàng
Nhìn trăng tôi cứ mơ màng tỉnh say
Về đâu hỡi những tháng ngày?
Biết trăng có sáng phương này với tôi
Rượu đào cạn chén ly bô
Trăng về dưới núi mây trôi giữa trời.

DẤU CHÂN

Ta mãi còn nhau trong ước mơ
Vẫn nuôi hy vọng để mong chờ
Ngày sau nối lại ngày xưa ấy
Sánh bước về chung một bến bờ

Dạo đó vô tình ta có nhau
Để rồi ngăn cách bởi vì đâu?
Em đi để lại con đường cũ
Những dấu chân in một thuở đầu

Này em có tiếc thời thơ dại
Vì quá vụng về nên mất nhau
Chẳng lẽ giữa đời không gặp lại
Rưng rức trong lòng bao đớn đau.

Chiều nay thả bước trên đường cũ
Tìm dấu chân xưa đã xóa mờ
Ta nghe trong gió lời ấp ú
Vọng đến ngàn sau chốn mộng mơ.

ÁNG MÂY TRỜI

Ta hỏi đám phù vân
Sẽ trôi về đâu nhỉ
Từ ngày xưa vô thủy
Nên bây giờ vô chung

Hỏi cuộc tình long đong
Càng thêm đau nỗi nhớ
Em không biết chờ mong
Làm sao đổi hóa đá!

Tình như cơn bão nổi
Xua tan đám mây trời
Ta chưa hề lầm lỗi
Vẫn ăn năn một đời

Từng ngày dài lê thê
Bơi hoài trong biển khổ
Gió mùa xưa sấp về
Ta lạc loài trên phố.

TRĂN TRỞ

Âm thầm tôi gọi quê ơi!
Nơi cha mẹ đã một đời vì nhau
Đò giang cách mấy sông sâu
Nghĩ thương nùm ruột mà đau tấc lòng
Ngày xưa khi mẹ theo chồng
Cách chia chỉ một cánh đồng đã xa
Giờ tôi sống kiếp bôn ba
Nghĩ càng tội mẹ thương cha vô ngần

Xin cho tôi được một lần
Ôm quê ngon giấc ngủ gần ngày thơ.

HỒI TƯỞNG

Một buổi chiều xưa lớp học tan
Nhìn em ôm cặp bước qua làng
Bâng khuâng nắng úa vờn lên tóc
Say đắm nhìn nhau phút ngỡ ngàng

Từ đó lòng tôi luôn nhớ mong
Bình minh nối tiếp những hoàng hôn
Áo em còn trắng khung trời cũ
Tôi đã lênh đênh suốt giữa dòng

Trọn kiếp đời tôi vẫn lang thang
Tìm em trong những lúc mơ màng
Bài thơ viết vội còn dang dở
Về giữa chiều xưa đã lỡ làng.

CẢM NHẬN

Trăng tà lặn khuất bên kia núi
Tôi còn ngồi lại với mình tôi
Đường về như đã chia hai lối
Vó ngựa chùng đau giữa đỉnh đồi

Em đến dịu dàng như hơi thở
Để hồn ngây ngất một trời yêu
Em vừa lặng bước qua khung cửa
Để ngập niềm đau giữa sớm chiều

Tình yêu hóa kiếp đời kỳ diệu
Len vào trong gió thổi hiu hiu
Để tôi còn lại bên tôi đó
Một nỗi buồn riêng bóng dập dù.

Khung Trời Mây Trắng

Tác phẩm: HÀNH TRANG – Tác giả: họa sĩ TRỊNH THANH TÙNG

CON ĐƯỜNG MỚI MỞ

Từ Hồ Cốc, những ngày đầu gió nắng
Phá rừng hoang, ta mở mới con đường
Ven theo biển bãi cát dài vắng lặng
Đá mỏng xanh tươi, tốt những đồi dương

Đường sắp mở cùng lòng người chung hướng
Cắt ngang qua những mỏm đá chất chồng
Suối róc rách, tiếng chim bầy giao hưởng
Cùng lời ca thúc gọi đám nhân công

Đường đi qua giữa đất trời lồng lộng
Xuyên khu rừng tuổi tác mấy ngàn năm
Ngăn Hồ Đăk thành đồi bờ sâu rộng
Nối Bình Châu với những chốn xa xăm

Đường Ven Biển, con đường thân quen lấm
Nắng mưa sương, bụi lấm tấm lung tràn
Người lái máy lót lòng mo cơm mắm
Lòng ta đau, tim cắt mổ một phần

Đường đã mở, chuyến xe từ muôn hướng
Chở ước mơ vui lướt giữa con đường
Ngọn gió mát sau từng hồi gió chướng
Tiếng em cười vang vọng dưới rừng dương

Ta mời em, cùng ta về muôn nẻo
Đi trên đường vách trắng mới vừa sơn
Thương nhớ lấm, những con người ngày ấy
Đã cùng ta, chẳng nhận chút ban ơn

Đường xuyên suốt giữa đất trời rộng lớn
Sẽ ở muôn năm chung thủy với đời.

HẾT RỒI DUYÊN NỢ

Trách chi con bướm vô tình
Thương chi một cánh lục bình trôi sông
Vì say gió nội hương đồng
Nên con chim sáo sổ lồng bao phen
Hết rồi duyên nợ tôi em
Từ đây chẳng gặp chẳng thèm đưa tin
Ví dầu em cố làm thính
Để còn nhớ mãi đến nghìn ngày sau
Chẳng cần mình lấy được nhau
Chỉ cần hiểu thấu nỗi đau trong lòng
Thôi thì duyên phận long đong
Còn thương là vẫn còn mong còn buồn.

GIỌT NƯỚC CHUNG TÌNH

Giọt nước sao mà quá mỏng manh
Sương tan còn đọng lại trên cành
Sáng nay thu đến trời trong vắt
Rụng xuống bên thềm rêu mọc xanh.

Giọt nước muôn đồi vẫn chảy xuôi
Bay lên kết đọng áng mây trời
Thành mưa đổ xuống nuôi hồn đất
Mãi cứ vòng quanh suốt cuộc đời

Ta vẫn thương giọt nước lung linh
Hồn nhiên trước nắng gió vô tình
Buồn vui nhân thế mơ hồ mãi
Đời chẳng cần ai hiểu được mình.

LỞ LÀNG

Cô gái làng bên xuân đã phai
Chẳng thèm lược giặt với trâm cài
Hồng nhan nênh số đổi thêm bạc
Gối chiếc phòng không biết đợi ai?

Mười hai bến nước giữa đục trong
Cẩm sào cô chẳng chịu sang sông
Hiu quạnh trước thềm hoa cau rụng
Héo hắt vườn sau một khóm hồng

Ngày đó ông tơ xe trăm mối
Mỉm cười cô bảo: Chợ còn đông
Từ lúc chợ tàn lòng thêm rối
Chẳng biết tìm đâu sợi chỉ hồng!

Đời đã xế chiều hết ngóng trông
Có lẽ cô em đã ế chồng
Thôi dành trút đổ cho duyên phận
Lặng lẽ neo thuyền ở cuối sông.

Tác phẩm: CHỒ NHAU - Tác giả: họa sĩ DƯƠNG SEN

TÌNH TRẦN

Rồi sẽ già nua theo tháng năm
Vuốt râu ngồi tiếc buổi trăng rằm
Xuân xanh nhộn nhịp tình nhân đến
Nắng xế chiều hôm ai ghé thăm

Mai già từ hai bàn tay không
Trăm năm thôi hết nợ phong trần
Chuyển xe thồ môt buồn chân ngựa
Gõ nhịp đưa hồn xa thế nhân

Còn tiếc thương gì dưới môt sâu
Thiên thu về với buổi ban đầu
Nấm xương khô mục cười giun dế
Chẳng thiết buồn vui, chẳng đớn đau

Ta gặp em trên cõi tạm này
Rượu đời ít ngọt lấm chua cay
Tình trần sương khói giăng đầu núi
Sự nghiệp cơ hồ mây trắng bay

Nên chẳng còn gì để dõi gian
Thế nhân như nắng úa thu vàng
Soi gương khi biết mình ngày dại
Trót lỡ rồi em tuổi đã tàn.

CHA

Suốt cả đời cha lấm dãi dầu
Bốn mùa lặn lội giữa đồng sâu
Nắng mưa chẳng quản gì sương gió
Từ thuở còn xanh đến bạc đầu

Ngày hạ lên rừng cha đốt than
Thân gầy quen chịu cảnh gian nan
Bước chân phiêu bạt chiều nghiêng bóng
Mơ ước đời con hết cơ hàn

Cha sống cũng vì những đứa con
Ngày đi mộng ước vẫn chưa tròn
Hai vai nặng nợ đời cơm áo
Năm tháng âm thầm những héo hon

Con lớn lên giữa chốn tha hương
Mang nặng tình cha đi muôn phương
Đêm nầm đất khách nghe nỗi nhớ
Nặng trĩu niềm thương giữa dặm trường

May mắn đời con mong ước thành
Gối đâu sự nghiệp thỏa công danh
Vội vàng chi lắm cha khuất bóng
Chẳng kịp cho con được đáp đền

Đốt nén hương lòng để nhớ cha
Cầu mong tìm lại những ngày qua
Cho con thầm tạ ơn trời biển
Ước được gần cha đến tuổi già.

GIẤC NGỦ CHO EM

Gởi em giấc ngủ no tròn
Tôi xua đi hết mỗi mòn khuya nay
Cầu cho em ngủ thật say
Tôi mang ngọn gió bên này thổi sang
Ngủ đi giấc ngủ mơ màng
Tôi ru câu hát nhẹ nhàng bên tai
Em ơi ngủ giấc thật dài
Nhớ em tôi viết những bài thơ đêm
Lắng nghe tiếng thở êm đềm
Em nằm say ngủ bên thềm trăng soi.

HƯƠNG TÌNH XƯA

Tình dạo đó khi không mà dang dở
Nên ngày sau chẳng gặp lại ngày xưa
Anh bấy giờ như ngại nắng e mưa
Ngày đi biệt không một lời đưa tiễn
Em trong suốt khúc tình yêu thánh thiện
Chẳng hẹn thề mà cũng đến cùng nhau
Lá thư tình viết sẵn vẫn chưa trao
Nên còn mãi thuở ban đầu thơ dại
Để ngày tháng cứ hững hờ trôi mãi
Vẫn vương hoài lưu lạc đến ngày nay
Lúc vụng về anh nắm lấy bàn tay
Hôn vội vã để đêm về ngây ngất

Bước lưu lạc tuổi hồn nhiên qua mất
Theo dòng đời trôi dạt mãi về đâu
Lần yêu sau vẫn nhớ mối duyên đâu
Nên vẫn cố đi tìm nhưng không gặp
Lòng của anh như bóng trăng đầy ắp
Soi xuống vườn những thảm cỏ ngày xưa
Đời đã qua bao dãi nắng dầm mưa
Cỏ vẫn xanh dưới ánh trăng sáng tỏ
Anh vẫn thấy trên bờ môi thắm đỏ
Hương tình xưa thoang thoảng buối ban đầu.

XUÔI DÒNG

Dù cho sóng gió dập dồn
Tôi xin trao cả linh hồn cho em
Mưa nguồn thác lũ bao phen
Giữa khuya thức trắng để quen đêm dài
Xuân tàn lòng chẳng hề phai
Chẳng bao giờ rẽ về hai nẻo đường
Tình mình như đóa hướng dương
Nắng mưa là chuyện vô thường thế thôi
Mãi vì nhau, mãi có đôi
Không như gió thoảng mây trôi cuối trời
Đi qua trăm biển ngàn khơi
Em là cánh én suốt đời bên tôi
Nỗi lòng như mảnh thuyền trôi
Mênh mông nỗi nhớ lâu rồi chưa nguôi.
Mai đây mong ước chín muồi
Thuyền về một bến nước xuôi một dòng.

CHỜ XE QUA NGÕ

Ta ngồi ngóng từng chuyến xe qua ngõ
Lòng mong chờ tình nhả chút tơ vương
Mong manh lấm như giọt sương trên cổ
Cay mắt ta từng đát bụi ven đường

Em sẽ không về như hằng mơ ước
Sợ mất em ta tự dối lòng mình
Mưa tháng bảy không còn cầu ô thước
Giọt ngâu buồn đêm vắng giữa mông mênh.

Bao chuyến xe khuya vẫn còn lăn bánh
Ngọn đèn vàng cuối phố bỗng rưng rưng
Ta đã biết thiên tai mà không tránh
Em đã quên mà ta nhớ không ngừng

Ta ngồi đợi từng chuyến xe qua ngõ
Bởi lòng còn cố giữ một tình yêu
Vui duyên mới em cùng ai đây đó
Ngõ buồn hiu lòng quặn thắt trăm chiều

NHẠC: NGUYỄN PHÚ YÊN

THÀNH PHỐ BIỂN

Nép mình bên biển cả
Màu ngói đỏ cây xanh
Núi cao ôm gành đá
Trời mây nước bao quanh.

Cuối dòng sông trăm nhánh
Nghe tiếng sóng đôi bờ
Gió lùa nghe mát lạnh
Con thuyền về trong mơ

Đường dài vòng quanh núi
Nối trọn những buồn vui
Từng ngày qua rất vội
Ai sờ chia ngọt bùi

Con tàu về bến cảng
Mang hơi ấm trùng khơi
Cánh hải âu lâng đâng
Bay trong chiều chơi vơi.

Bãi cát dài ngập nắng
Ôm gọn hàng phi lao
Giữa ngàn khơi vắng lặng
Biển dạt dào mênh mông

Hàng đèn cao lồng lộng
Đêm chiếu sáng con đường
Soi qua từng ngõ rộng
Lung linh bóng hàng dương.

Bước chân về cuối phố
Lặng dưới những làn sương
Bên đường hoa nở rộ
Thơm ngát giữa đêm truồng.

Vũng Tàu, mùa thu 2006.

TÌNH CUỐI

Mưa hôm trước mà sáng nay chưa dứt
Đêm hôm qua hoa lá rụng đầy sân
Bước sông hồ đã thấm mỏi đôi chân
Không rượu uống buồn nhìn theo khói thuốc
Em có đến như lòng ta mong ước
Khi cung hồn như một thoảng mây bay
Khi ta bây giờ vẫn trăng đôi tay
Sầu vạn cổn về đây trong tim óc
Em hãy đến trói ta bằng sợi tóc
Nhốt ta vào trong đôi mắt nhung đen
Là suốt đời không thể sống xa em
Như mây gió có bao giờ ngăn cách
Ta chờ đợi mà chẳng hề hờn trách
Những đêm dài lạnh buốt cả hư không
Ngoài hiên buồn ngày tháng đã vào đông
Thu tàn tạ rơi theo từng chiếc lá

Ta ngửa mặt đất trời nào xa la
Gom trăng sao không đủ một đường gươm
Cuối đường trần là đôi mắt em thương
Ta tục lụy một thời mơ khanh tướng
Ta yếu đuối nên đã từng vọng tưởng
Trăm năm vèo chỉ một thoáng chiêm bao
Tóc trên đầu chớm bạc tự hôm nào
Mà chí lớn chưa đầy chung rượu nhỏ
Ta chợt hiểu công danh là biển khố
Hạnh phúc đời chỉ có ở bên em
Thật nhiệm mầu từng nỗi nhớ thâu đêm
Em xa vắng xin em đừng hóa đá
Chưa tuyệt lộ nhưng lòng ta như đã
Không còn chi để hứng thú bon chen
Ta chỉ thèm sống mãi ở bên em
Quỳ bên gối làm thơ tình em đọc
Bẻ cung kiếm làm trâm em cài tóc
Men rượu đời ngọt lịm giữa môi thơm
Ta tưởng chừng như có vạn đường gươm
Chém thật mạnh vào tim mình êm ái.

NGÀY VỀ SAU MÙA KHÓI LỬA

Có bao người chết trong chiêu đó
Và mấy người về trong sáng nay
Sao nghe thoang thoảng trong mùi gió
Hương người theo cát phủ quanh đây

Ngày về khăn trắng không người chít
Vất vưởng đâu truồng những nấm xương
Anh em ngày cũ về đâu hết
Chỉ thấy những người tóc điểm sương

Chỉ thấy những bờ tre cháy khô
Ruộng đồng cỏ héo mỏm nhấp nhô
Dăm ba con quạ vờn trong gió
Lặng lẽ bay quanh những nấm mồ

Có em tóc rối như bờ cỏ
Đôi cánh tay nâng mồi rã rời
Đến buổi chợ chiều trên sạp cũ
Nhìn vỏ đạn đồng, nhìn lá rơi

Nhìn quang trời xanh và mây cao
Mây như khăn trắng chít ngang đầu
Em tan buổi chợ về trong nắng
Nắng cũ đường xưa cũng ngả màu

Nắng giữa đường xưa đôi chân xưa
Ta ôm đất ngủ mây cho vừa
Đất thơm mùi áo, thơm mùi tóc
Của những con người một thuở xưa.

THẦY

Đời vỗ cánh bay khắp trời cao rộng
Thỏa lòng mình những ước mong ngày xưa
Chuyện buồn vui biết nói mấy cho vừa
Riêng mỗi ơn thầy vẫn chưa đền đáp
Nhớ lấm truồng xưa trên đồi gió cát
Bạn bè tôi trong ánh mắt hồn nhiên
Từng ngày qua trong lớp học trang nghiêm
Lời thầy giảng còn in trong ký ức
Những bài toán, những phương trình, công thức
Thầy dạy cho con, nhân cách làm người
Đã mang đi theo suốt tuổi đôi mươi
Lòng cố dặn lòng, một đời mãi nhớ
Thầy vẫn đứng tự hào trên bục gỗ
Bụi phấn bay nhuộm mái tóc hoa râm
Dáng hanh gầy vì lối sống lao tâm
Đời hy sinh, lòng âm thầm lặng lẽ
Vẫn bám giữ mảnh quê nghèo quạnh quẽ
Trồng con người trên mảnh đất cằn khô

Bao lớp học trò thành đạt phuơng mô
Thầy ở lại những chiềú hôm bóng xế
Một tấm lòng bao la như trời bể
Nghĩa ơn đời năm tháng dẽ gì quên
Không có thầy, con cũng chẵn làm nêն.
Ơn dạy dỗ sánh bằng công cha mẹ
Cho dẫu thời gian đi qua rất lẹ
Tuổi tác già nua theo những tháng năm
Nhớ những ngày giữa lớp thuở xa xăm
Ở nơi ấy lúc có thầy có bạn
Để cho con cuộc đời thêm xán lạn
Có hôm nay và có cả ngày mai...

HÀNH TRÌNH ĐÃ CHỌN

Có tình yêu nào đẹp mãi đâu em
Như con nước voi đầy theo ngọn gió
Như vầng trăng có khi mờ khi tỏ
Như ngày vui cũng có phút chia tay
Như mặn nồng cũng mang chút chua cay
Như hạnh phúc cũng làm rơi nước mắt
Sông với biển tuy xa rồi cũng gặp
Tình bọt bèo nên sáng hợp chiều tan
Đời vội qua nên cũng gắng cưu mang
Chút đắm đuối vì sợ đời sắp hết
Em đâu biết tim anh trăm tí vết
Roi vọt đời quất tím cả mai sau
Mỗi cuộc tình là mỗi cuộc thương đau

Em thơ dại hay cố tình thơ dại?
Em vốn biết thời gian không dừng lại
Mà lòng người thì rất dễ phôi pha
Bến đợi chờ nhưng nước mải trôi xa
Anh đã qua những mảnh rừng xơ xác
Trong tình yêu em là dòng suối mát
Là đóa hồng nở thắm giữa bình minh
Là địa đàng không một dấu chân chim
Là hạnh phúc cho đời anh yên nghỉ
Trong trái phổi em đã thành hơi thở
Nhưng đôi khi em cũng rất vô tình
Nhưng đôi khi em móng vuốt yêu tinh
Đang cào xé cho hồn anh rướm máu

Nhưng còn em nênh anh còn yêu dấu
Còn cưu mang chút phận mọn đời này
Còn yêu thương cả những lúc chua cay
Còn tin tưởng ở những ngày sắp tới
Em yêu dấu!
Thời buổi khó nênh tình yêu cũng khó
Như chim về rừng nhớ bóng cây xanh
Như dã tràng ôm cuộc sống mỏng manh
Ngày tháng tận lấp sao đầy được biển
Ngày tháng tận ngậm tiếng cười trong miệng
Anh gắng vui cho đỡ héo hon đời
Một ngày tàn một ngày nữa em ơi!
Ta đi tiếp hành trình ta đã chọn.

TRƯỜNG CA
NGÀY MAI TRẢ LẠI

Ngày mai trả lại cho đời
Lời ru của mẹ một thời ấu thơ
Trả về lại cõi hoang sơ
Ngôi nhà mái lá bên bờ tre xanh
Con đường ngõ rẽ khúc quanh
Vồng khoai bụi sắn luống hành bên nương
Đáu chân theo mẹ đến trường
Lối mòn thuở nhỏ vẫn thường đi qua
Nắng trưa núp bóng tre già
Chợ tàn chờ mẹ mua quà cho con
Trả về đồng lúa xanh non
Con đê bến nước vẫn còn như xưa
Giữa mùa tháng lạnh ngày mưa
Mái chùa cổ kính dấu mờ rêu xanh
Dân tôi chất phác hiền lành
Tu tâm tích đức để dành ngày sau
Trả về dãy núi cỏ lau

Gió Lào cây rụi chất màu da cam
Hố bom phơi trăng rừng tràm
Pháo vang đạn nổ nghe nhảm đôi tai
Lâm li đọng giữa canh dài
Lời ai khóc cõi quan tài đêm khuya?
Ngày mai trả lại ngày kia
Một thời áo trắng xa lìa tuổi thơ
Nhớ khi sáng sớm chào cờ
Buổi đầu vào lớp giữa giờ giải lao
Thương thay lời giảng ngọt ngào
Một đời bụi phấn dạt dào tình thương.
Bao mùa phượng đỏ sân trường
Thắm tình bè bạn đẹp đuờng em đi
Chiến tranh vùi lấp mùa thi
Em sang bên ấy rồi đi lấy chồng
Có người theo nghiệp nhà nông
Đứa vào trận mạc mãi không thấy về
Lửa hờn bốc cháy trời quê
Cổng trường khép kín bốn bề quạnh hiu
Trả về với những buổi chiều

Chuyến xe Thành Cổ - Nhan Biều qua nhanh
Dính chân đất đỏ Khe Sanh
Đường về Cam Lộ xanh xanh vườn chè
Gió Lào thổi cháy hàng tre
Buổi trưa Cửa Việt ngồi nghe sóng gào
Ghé thăm Vĩnh Mốc hôm nào
Lối vào địa đạo hầm hào loanh quanh
Nhớ nồi cháo bột Diên Sanh
Chùm nem chợ Sài em dành cho tôi
Nhớ từng lát thịt mâm xôi
Thơm mùi cháo họ trên nồi bốc hơi
Ngày mùa lúa gặt rơm phơi
Mùi hương bánh ướt thơm trời Phương Lang
Th้าm cay trái ớt khô vàng
Đậm đà nước mắm từ làng Thâm Khê
Vây quanh dưới bóng trăng thê
Ngất ngây men rượu xóm nghè Kim Lông
Đông Hà, Ái Tử, Triệu Đông
Câu Nhi - Mỹ Chánh những vùng rong chơi
Ngày mai trả lại cho đời

Trang thơ tôi viết một thời yêu em
Chiếc trâm cài mái tóc đen
Quà trao kỷ niệm làm quen buổi đầu
Em về mặc áo cô dâu
Nụ hôn xưa vẫn in sâu vào hồn
Bao năm trăn trở dập dồn
Tình tôi em đã thầm chôn vào lòng
Trả về ngày tháng lưu vong
Rời làng đi biệt vào trong Nam Kỳ
Ngày đầu dọn rẫy trồng mì
Phận nghèo đâu dám so bì cùng ai
Khom lưng cưa khúc gỗ dài
Lót lòng nửa buổi một vài củ khoai
Nhớ chiều vác củi mỏi vai
Áo vương dính ngọn cỏ gai bên đường
Bôn ba xoay sở can trường
Bỏ nghề lam lũ theo đường công thương
Cửa hàng lương thực khai trương
Làm nghề xây dựng mở đường công danh
Mùa xuân trên đất Quảng Thành

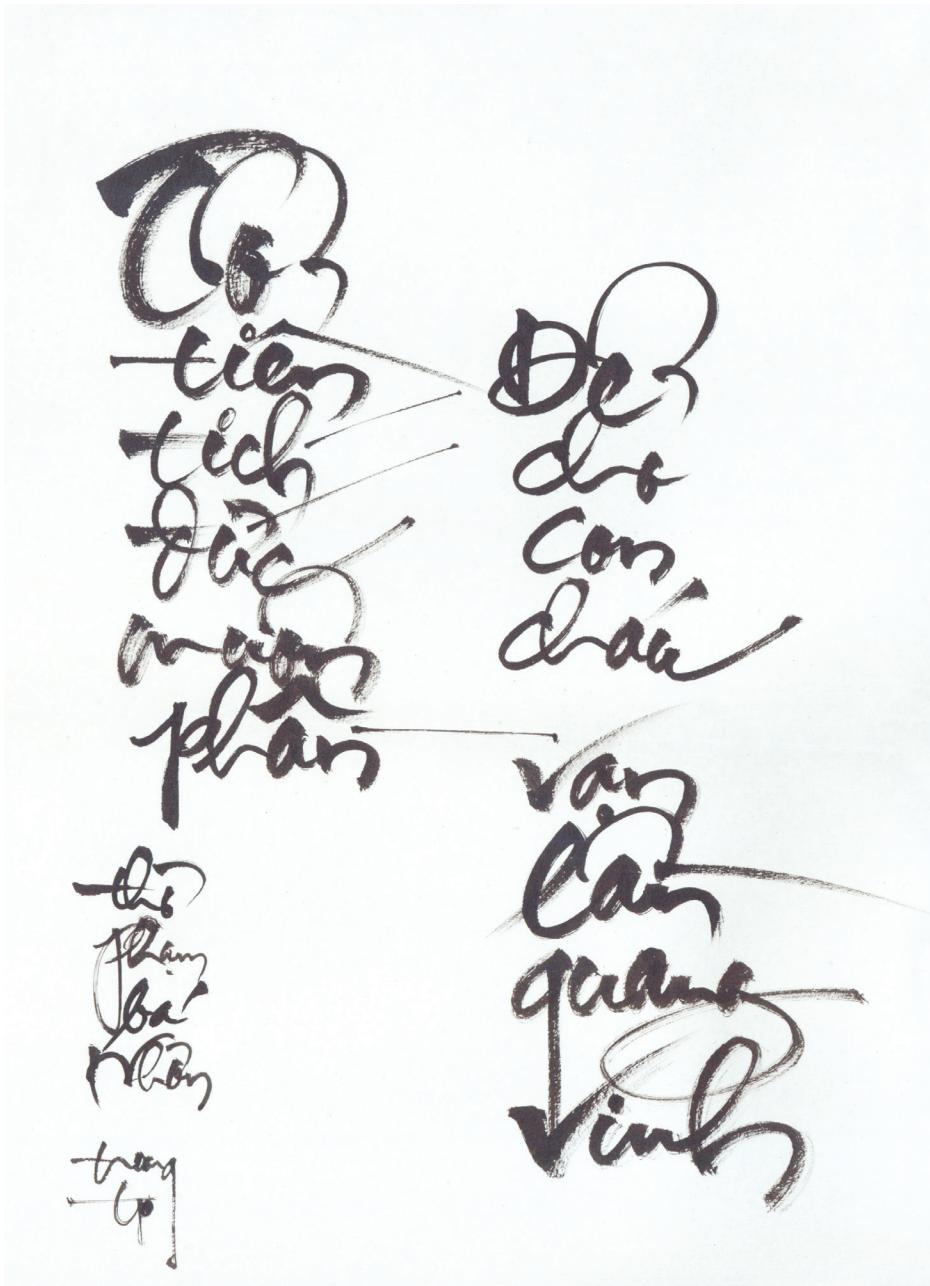
Trời thương hóa kiếp tôi thành chủ nhân
Cuộc đời rũ bớt phong trần
Sài Gòn - Hà Nội những lần đi qua
Có khi chén rượu khay trà
Chất chồng công việc đậm đà men say
Một mai trả lại nơi này
Những chồng sách sổ xếp dày mẩy kho
Những lần trăn trở đắn đo
Xây công trình mới, đúc pho tượng dài
Con đường đang mở khá dài
Nhịp cầu vừa bắc mấy vài chênh vênh
Công viên bãi cỏ mông mênh
Ngôi trường khu chợ mái đình thênh thang
Trả về đắm thơ giỏi dang
Mộc nề điện nước gò hàn tiện phay
Đàn em giúp việc hàng ngày
Những người cai quản nơi này nơi kia
Công trường tổ nhóm phân chia
Thương anh lái máy đầm đìa mồ hôi
Đoàn xe ngoài mỏ xa xôi

Tung mù bụi đất nhả hồi còi trưa
Trả về với những ngày xưa
Đêm trăng Thụy Sỹ, chiều mưa Đại Hàn
Đàn bò cối gió Hà Lan
Tiếng chuông gợi nhớ chiều tàn Pari
Bâng khuâng sợi nắng Cali
Đấu trường La Mã, thành trì Ăng Kô
Lối về qua những thành đô
Năm châu bốn bể sông hồ núi non
Dường như trong tủ vẫn còn
Tấm hình in nét héo mòn tháng năm
Gợi lòng mẫu chuyện xa xăm
Cánh tay gác trán đêm nầm lặng thịnh
Từng trang lưu bút ân tình
Những dòng nhật ký mẩy nghìn ngày qua
Còn nguyên chiếc áo của Cha
Nửa chai nước suối lúc xa lìa đời
Chân đẹp đất, đầu đội trời
Giữ tròn hiếu đạo một đời nghĩa nhân
Tổ tiên tích đức muôn phần
Để con cháu có vạn lần quang vinh

Cám ơn duyên kiếp chung tình
Trăm năm đã trọn đạo mình với tôi
Lời ca dao ngọt bờ môi
Võ về giấc ngủ em ngồi ru con
Lớn khôn mấy đứa vuông tròn
Thương em vất vả cúi lòn sớm khuya
Nghĩa tình tạc giữa lòng bia
Trăm năm hóa đá ngày kia vẫn còn
Trả về cho những đứa con
Bước chân dẫm nát lối mòn ba đi
Cuộc đời gian khó sá chi
Chờ ngày rạng rõ vinh quy huy hoàng
Gởi con ước mong dở dang
Từng đêm trăn trở lỡ làng chưa yên
Trao con khuôn mặt ngoan hiền
Cùng mùa xuân mới khắp miền xa xôi
Một mai trả bóng trăng trôi
Soi vườn sân thượng nhà tôi đêm rằm
Giọt sương ướt chỗ tôi nằm
Thẩm trong cây cổ hằng trăm vui sâu
Rủ nhau uống cạn mấy bầu

Say xưa với bạn nửa đầu hôn mê
Lung lay trước ngõ đi về
Bóng cây hoa sữa bên lề gió đưa
Mái nhà che chở nắng mưa
Xây trong năm tháng tôi vừa đến đây
Lòng xin gửi lại nơi này
Trái tim đã mổ vết trầy nhói đau.
Lặng nhìn sân trước vường sau
Vầng trăng soi bóng hàng cau bên hè
Trả về dấu vết bánh xe
Chạy quanh thị trấn ngày hè năm xưa
Đất bùn dính áo chiều mưa
Một tay em giặt cho vừa lòng tôi
Những chiều ngồi ngắm mây trôi
Những đêm đếm đủ mây hồi chuông ngân
Âm vang chó sủa xa gần

Tiếng gà gáy sáng xua dần bóng đêm
Đong đưa chiếc võng bên thềm
Muộn màng giấc ngủ êm đềm ban trưa
Nơi đây xuân trải mấy mùa
Lòng tôi ấp ủ mái chùa Từ Quang
Tìm vui trong ánh đạo vàng
Thẩm lời kinh kệ đạo tràng dâng hương
Trả về người bạn thân thương
Cách xa lâu chẵng tiện đường ghé qua
Đồng hương lối xóm bên nhà
Cô dì chú bác ruột rà anh em
Những người đồng nghiệp thân quen
Kẻ cùng trang lứa nghèo hèn giàu sang
Xin nâng những cốc rượu vàng
Uống mừng vạn sự huy hoàng đi qua ...!

KHUNG TRỜI MÂY TRẮNG

Hồn nhiên và đầy ắp tình đời

Từ lâu, tôi vẫn thầm tự hào về một số ít đồng hương tha phương của mình trong đó có Phạm Bá Nhơn. Giờ đây, tôi càng vui hơn khi biết trong những ngày tháng xa quê với nỗi lòng hoài hương canh cánh, ngoài công việc làm ăn bề bộn, anh lại sắp trình làng tập thơ đầu tay của mình với tên gọi “Khung trời mây trắng”.

Phạm Bá Nhơn sinh ra và lớn lên tại làng Diên Sanh, Huyện Hải Lăng, tỉnh Quảng Trị. Nơi “gió Lào rát mặt dải đất nung” anh đã có một thời thơ ấu hết sức gian nan vất vả.

*“Theo cha tìm lối lên ngàn
Dãi dầu một kiếp đốt than giữa rừng
Mai vè xuôi bước ngập ngừng
Đồng tiền kẻ chợ đã từng gian nan”*
(Lên ngàn)

A nh vật lộn với cuộc sống để học hành và trưởng thành sau lũy tre ở một vùng đất nghèo khó, khắc nghiệt nhưng đầy ắp tình tự để rồi từ giã quê nhà vào đất Phương

Nam lập nghiệp. Anh đã lam lũ và cuối cùng đã trở thành một nhà doanh nghiệp. Nhưng dù đi đâu, về đâu, thì quê hương đã trở thành nỗi ám ảnh anh, thường trực anh trong những nỗi niềm như ông cha đã dạy “Ly hương bất ly tổ”:

... ” *Thơ ấu những lần ta đứng trông
Mẹ về lúc chợ mới vừa đông
Mùi hương bánh cốm bay qua gió
Ngào ngạt hương quê sợi khói đồng*”.
(Thương quê)

Nỗi nhớ đó càng se sắt hơn nữa theo những chuyến đi xa, khi đặt chân lên những thành phố hoa lệ ở nhiều nơi trên mặt địa cầu:

“Đêm rất thánh từng hồi chuông rộn rã
Một mình ta lạc bước chốn phồn hoa
Lòng quanh quẽ giữa phố phường xa lạ
Hồi chuông ngân càng gợi nhớ quê nhà”.
(Giáng sinh ở Bussan)

Thế của anh mộc mạc, đơn sơ và hồn hậu như cánh đồng bát ngát, mênh mông sau mùa gặt, nơi chúng tôi tha hồ đuổi bắt, tha hồ gởi cánh diều mơ ước lên trời cao

giữa những buổi chiều vàng êm á, ngọt gió nồng mát rượi
... Anh vẫn là của ngày xưa:

*"Tôi muốn vòng quanh những luỹ tre
Đong đưa nhịp vỗng giữa trưa hè
Lắng nghe tha thiết lời ru mẹ
Ngọt giọng ca dao mấy điệu về
(Tôi muốn)"*

Cảm động lắm! Khi đang có những ngày vinh quang mà vẫn còn tha thiết với củ sắn, củ khoai để nuôi nấng con người khôn lớn, chẳng khác nào sự nâng niu, lời tạ ơn quá khứ, tạ ơn quê hương và đó chính là nhân cách làm người.

Nhưng không phải chỉ có củ sắn, củ khoai mà còn nhiều điều khác nữa... đã trở thành hơi thở, thành máu thịt của anh và của cả chúng tôi:

*"... Là đường qua rú qua truông
Là trái sim, trái móc*

*Ngọt lịm tuổi thơ mẩy khúc ca dao
Là mặt nước lung linh con cá móng giữa rào
Là những trưa hè náo nùng tiếng Cuốc!
(Nhớ về Hải Lăng)*

Với “ý tưởng đến với cái đẹp trong ánh sáng”, anh tri ân người đã khuất “Cẩm nép nhang thơm giữa mộ phần” (Viếng mộ), hay “Tôi muốn chiều nay có mẹ về. Để lòng khơi dậy những say mê...” (Tôi muốn). Thơ anh cũng như con người anh: Chân chất, hồn hậu, lấp lánh tình yêu thương. Nói về tình yêu:

*Em là ngọn gió thổi hiu hiu
Thoang thoảng bay qua những sớm chiều
Nghe như trong cõi mơ hồ ấy
Rót xuống lòng anh nỗi nhớ nhiều
(Qua đời anh)*

hoặc: “Nơi đây gió nắng chói chang.
Vì thương nên nhất nắng vàng tặng em...”
(Gởi nắng)

Anh như bao nhiêu người trai khác, tình yêu đã chắp cánh
cho anh đến các chân trời xa và pha chút lăng mạn:

*Đêm qua êm giấc mơ màng
Hình như em đến gảy đàn bên tôi
(Tiếng đàn)*

Chủ đề bao trùm tập thơ là cái “tâm” của tác giả, là
“tâm lòng chân thật” của anh. Anh sẵn sàng chia sẻ,
đồng cảm với nỗi đau của nhiều người:

*Dường như vị ngọt sắn khoai
Cũng còn vương vấn theo hoài bên tôi.
(Bữa cơm chiều)*

Dọc “Khung trời mây trắng” của Phạm Bá Nhơn tôi
thấy anh chưa hề đi xa, anh vẫn còn ở lại Hải Lăng
với chúng tôi, vẫn còn nguyên khung trời tuổi thơ hồn
nhiên và đầy ắp tình đời!

23-9-2006.
VÕ VĂN HOA

WWW.phambanhon.com/tho

